

54

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ELENA și ADRIAN NIGA

AURUL SINTETIC

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ELENA şi ADRIAN NIGA

AURUL SINTETIC

TUDOR NEGOIŢĂ

O AVENTURĂ PE "NAVA MORŢII"

IOANA PETRESCU

BALAURUL MĂRILOR

(Continuare din nr. trecut)

Colecţia "Povestiri Ştiinţifico-Fantastice"

54

ELENA şi ADRIAN NIGA

AURUL SINTETIC

În numărul de faţă al colecţiei noastre, cititorii vor face cunoştinţă cu cele două lucrări menţionate la concursul literar organizat de Uniunea Tineretului Muncitor şi Uniunea Scriitorilor din R.P.R. În cinstea celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului şi Studenţilor de la Moscova.

Tudor Negoiţă e un tînăr de 18 ani şi se pregăteşte să intre student la Facultatea de filologie. Cănd ne citeşte povestirea sa, ochii-i căprui au priviri ba catifelate, ba acide, modulîndu-şi apele după meandrele acţiunii, iar glasul, care se vrea mai serios decît îi îngăduie vîrsta, mărturiseşte şi el aptitudini dramatice.

Al doilea autor pe care-l veţi citi în această broşură e format din cuplul Elena şi Adrian.

Dintre aceşti tineri autori, cei mai realizaţi sînt soţii Niga, a căror povestire „Aurul sintetic” dovedeşte nu numai măiestrie stilistică, o mare fantezie şi un umor de bună calitate, ci şi o sigură stăpînire a mijloacelor specifice genului. Neverosimilul pierde la ei motivările posibilului ştiinţific, iar atunci când frizează absurdul are un vădit tîlc satiric.

Înzestrat şi el cu o fantezie ce are sigiliul originalităţii, Tudor Negoiţă preferă un stil mai realist. Totuşi în ansamblu, lucrarea lui, „O aventură pe Nava morţii”, pare mai puţin credibilă decît extravagantele păţanii ale profesorului Gad („Aurul sintetic”). Cu toate acestea, Negoiţă are un veritabil talent, iar eroii săi, chiar dacă nu sînt suficient conturaţi, ne comunică patosul care-i

însufleţeşte.

Întotdeauna ivirea pe tărîmul artei a unor forţe tinere, pline de tainicul mesaj al viitorului, constituie un moment emoţionant. Redacţia noastră urează celor trei autori tenacitatea, rîvna, pasiunea şi inspiraţia, care să le prilejuiască înfăptuirea unor opere iubite de cititori şi folositoare societăţii noastre.

*

Miezul nopţii. Oceanul Atlantic. De după convexitatea apelor creşte New York-ul: blocuri colosale, reclame multicolore, o circulaţie ameţitoare şi pietoni în căutarea distracţiei.

În scuarul 78 începe construcţia unui W.C. La lumina cîtorva reflectoare, muncitorii lucrează grăbiţi. Se sapă, se descarcă materiale din camioane, ici-colo izbucnesc flăcările albastre ale aparatelor de sudat.

De la o mică depărtare, prof. Gad priveşte. Deşi are 30 de ani, numele lui este vestit în cele cinci continente pentru cercetările în domeniul transmutaţiei elementelor. Un surîs teribil îi întunecă obrazul. Bucuria sumbră pe care ţi-o dă agonia unui duşman infinit de îngrozitor îl domină.

Intre timp, stelele dispar de pe cer, luna şi-a terminat promenada şi orizontul se albeşte. Trei camioane grele, ca nişte monştri antediluvieni, apar cutremunnd scuarul, şi se opresc lîngă macarale.

Muncitorii încetează lucrul. Respiraţia le devine grea şi fruntea le transpiră.

Şeful şantierului lasă să se scurgă cîteva minute şi apoi cheamă oamenii să descarce camioanele: „Veniţi cu toţii aici! Nu vă fie frică! Repede, descărcarea!”.

20 de tone de aur sînt aşezate, cu cel mai profund respect, pe pămînt. Trepte din aur, scaune din aur, dale

din aur, ţevi din aur. Zeul coboară încă majestuos şi încă înfiorător.

Comoara fabuloasă este montată cu precizie şi rapid. Sub razele soarelui, W.C.–ul public străluceşte triumfal. Prof. Gad se adresase unui arhitect cu faimă şi cu mult gust care crease o capodoperă.

În faţa ochilor primilor trecători se ridica în mijlocul scuarului un delicios paralelipiped, suplu, galben-sîngeriu, înalt de 8 m, lung de 15 m şi lat de 6 m. Pe acoperişul plat, în continuarea faţadei, trei idioţi adoră un viţel de aur. Grupul sculptural are mărimea naturală şi este turnat din două tone de aur.

Construcţia – demnă de necesităţile fiziologice ale unui miliardar – putea fi folosită.

Apăsînd pe un buton, o closetieră stilată deschise uşile glisante, înaintă afară cîţiva metri şi se adresă printr-un haut-parleur mulţimii:

"Ladies and gentlemen.

Începînd de astăzi vă stă la dispoziţie acest neobişnuit W.C. 20 de tone de aur şi o tehnică sanitară de prim rang vă vor da posibilitatea să uniţi utilul cu plăcutul. Intraţi, vă rog! Taxa se percepe numai pentru cabină: 5 cenţi".

Closetieră se retrage în micul şi ciudatul ei templu. Mulţimea tace nemişcată.

Un sceptic exclamă:

– 20 de tone de aur păzite de o closetieră, nici măcar înarmată?!

Remarca produce o oarecare înviorare. Oamenii încep să se mişte, să vorbească în şoaptă, să-şi mestece intrigaţi chewing-gummy-urile.

Un bijutier, probabil, scoate din buzunar o sticluţă cu apă regală, se îndreaptă spre W.C. şi toarnă cîteva picături pe perete. Acidul nu atacă nobilul metal. Uimirea şi spaima bijutierului fură atît de groaznice încît omul leşină.

Cercul de oameni încremeni iarăşi. Idealul după care alergau o viaţă întreagă se găsea în faţa lor şi încă în cantităţi uriaşe. Cele 20 de tone parcă le apăsau creierul. Nu mai gîndeau, vedeau doar aurul în toată fascinanta lui strălucire.

Un bărbat indignat întrerupe tăcerea:

– Domnilor, oare nimeni nu are curajul să intre?

O doamnă între două vîrste îl pune însă la punct:

– Intră dumneata, dacă eşti aşa grozav I

Ici-colo izbucnesc rîsete.

Chewing-gummy-urile încep iarăşi să fie mestecate.

Un bărbat înalt şi voinic îşi croieşte cu uşurinţă drum prin mulţime şi, cu mult sînge rece, cel puţin în aparenţă, intră în W.C.

După două minute iese plîngînd în hohote, ridică din umeri şi leşină lângă bijutier.

Profesorul Gad simte valurile de somn cum îl cuprind. Urcă în automobil şi cu viteză maximă se îndreaptă spre laborator.

Maşina a părăsit oraşul şi goneşte cu 130 km pe oră.

Cu aceeaşi viteză, în sens invers, aleargă copacii de pe marginea şoselei. O găină zboară speriată de sub maşină. În faţă, apare clădirea laboratorului, în centrul unui vast teren gazonat, înconjurat de un gard de fier înalt de 4 m.

La sunetul chesonului, poarta se deschide comandată de la distanţă.

O dată ajuns în pat, reuşeşte să mai spună: „Băieţi, să mă sculaţi la 12!” şi adormi.

Între timp, în laboratorul situat la 100 m sub pămînt, se lucrează intens.

Trei asistenţi supraveghează transformarea plumbului în aur.

Instalaţii înspăimîntătoare, superbe.

La capătul procesului tehnologic, într-o uriaşă hală,

curge un şuvoi de monede de aur.

Ceasul electric din camera în care doarme profesorul Gad arată era 12 şi sună fără efect. Un asistent îl trezeşte cu greu.

– Sculaţi-vă, este ora 12!

– Adevărat? Profesorul Gad se uită clipind la ceas. Păcat!

Sare din pat şi trece în baie, face un duş cald şi rece, puţină gimnastică suedeză, mănîncă cu poftă un beefsteak, îmbracă un costum de un alb perfect, cămaşă albă de mătase, pantofii de asemenea sînt albi, şi porneşte spre New York cu excesivă viteză.

Televizorul emite un semnal şi apare imaginea rectorului Universităţii Atlantice.

– Bună ziua, profesore Gad…

– Bună ziua, domnule rector.

– … Voiam să te întreb dacă ţii să mai faci comunicarea?

– Credeţi că, după zece ani de cercetări, mă voi opri fără motiv?

– Fără motiv? Dar eşti naivitatea în persoană! Află că, după extravaganţa de azi dimineaţă, întreg New York-ul clocoteşte de indignare.

– Am înfruntat riscul exploziilor atomice, voi înfrunta şi riscul unei explozii de mînie.

– Cum crezi. Dumnezeu să te ocrotească!

– Nu-i necesar. Sînt mai puternic.

Figura rectorului dispare speriată şi supărată. Profesorul Gad rîde încordat.

Ceruse ca la ora 13 să se întrunească consiliul ştiinţific al Universităţii Atlantice, unde era profesor de fizică nucleară. Anunţase o comunicare de cea mai mare importanţă ştiinţifică şi întreg consiliul, cei 5.000 de studenţi ai universităţii şi încă 500.000 de oameni îl aşteptau în amfiteatru pe coridoare, în curte, pe străzile

vecine, de-a lungul şoselei etc. Mulţimea freamătă ca oceanul în preajma furtunii.

Profesorul Gal păleşte, atins parcă de aripa de gheaţă a îngerului morţii, însă, pînâ cînd să sară sprinten şi surîzător din automobil, îşi stăpîneşte instinctul orb al conservării. Trecînd printre şirurile de oameni care-l privesc bizar, se gîndeşte amuzat la scena finală a linşării. Se suie la catedră şi vorbeşte grav, triumfător:

– Onorat consiliu, onorată asistenţă, astăzi 19 mai 1967 se sfîrşeşte domnia aurului. Am reuşit să sintetizez aur în cantităţi uriaşe, realizînd visul alchimiştilor.

Izbucnesc aplauze. Un murmur de furie le acoperă.

– Să spargi atomi în mojar nu a fost posibil. Cu alte mijloace, în secolul al XX-lea utopicul vis al transformării artificiale a elementelor a devenit realitate. Azotul devine oxigen şi hidrogen; aluminiul – fosfor; beriliul – bor; iodul – xenon; uraniul – lantan şi brom.

Creşte o flacără de ură. Cineva, un preşedinte a patru consilii de administraţie, şi-a strîns într-atîta ochelarii în mînă, încît şi i-a spart. Altcineva, un bassedow-ian putred de bogat, parcă ar avea două becuri aprinse în orbite.

– Mai mult. Omul l-a întrecut pe dumnezeu. Au fost create elemente care nu existau în natură. La acest lanţ am adăugat şi eu o verigă. Obţinerea în laborator a aurului…

Mii de persoane ovaţionează, aplaudă, scandează. Cam pe la centru, un grup de studenţi s-au urcat pe scaune, spre a-şi manifesta mai bine admiraţia. Dar răspunsul celor care posedau aur sau numai credeau în el fu înspăimîntător. Se scurseră cinci minute în care credeai că asurzeşti şi brusc se aşternu liniştea.

– Făcînd această descoperire – reluă profesorul Gad – n-am urmărit însă scopul meschin al îmbogăţirii personale, ci salvarea sutelor de milioane de oameni care suferă şi care mor din cauza diabolicului metal.

Sistemul nostru economic este clădit pe o temelie de aur. Distrugînd această temelie sînt încredinţat că distrug şi restul construcţiei…

Cineva, care avea aspectul de om foarte bogat, se ridică din primele rînduri şi i se adresează cu ură:

– Şi ce propui în schimb?

– Nu ştiu, îi răspunse profesorul Gad. Nu sînt economist. Eu am rupt doar lanţurile! Omenire, eşti liberă!!

Ca şi cum ar îi eliberat o grădină zoologică, lei, pantere, hiene, crocodiii, maimuţe, şerpi cu ochelari se năpustiră asupra lui urlînd, spumegînd, cu ochii injectaţi.

Profesorul Gad sare pe pervazul ferestrei deschise din spatele catedrei şi… îşi ia zborul spre înălţimi.

O minusculă rachetă atomică, prinsă de o centură sub cămaşă, îi salvase. Era ca o pasăre albă şi uriaşă, care înainta foarte decorativ şi foarte repede pe fondul albastru al cerului.

La o depărtare de 3 km, sub un nouraş, îl aştepta un autogir condus de un asistent. Frînă racheta şi sări în carlingă, de o mie de ori mai spectaculos decât Torn Mix pe calul său.

– Cu toată viteza, Fred! Am o foame de lup,

– Îmi era teamă să nu vi se întîmple ceva…

– Nimic nu mă poate atinge, ştii bine.

După două minute, autogirul aterizează pe terasa laboratorului.

Profesorul Gad e întîmpinat de cei şase asistenţi ai săi.

– Băieţi, le spune profesorul Gad sărind din carlingă, convoc un mic consiliu de război. După mine, la 100 în sub pămînt!

Un lift îi coboară într-o încăpere ultraelegantă.

– Ostaşi, vă ordon să vă aşezaţi în aceste fotolii moi! Executarea! glumeşte profesorul Gad. Vom avea de înfruntat agonia aurului natural. Monstrul se va zvîrcoli

cîteva zile. În primul rînd, ne va caută pe noi ca să ne ucidă. Nu este nevoie de curaj, ci doar de atenţie. Pericolul trebuie sezisat la timp şi lichidat. Avem destule mijloace ia dispoziţie.

– Domnule profesor, întreabă un asistent, de ce nu atragem în jurul nostru păturile sărace ale New York-ului, care n-au nimic de pierdut în această catastrofă? Ba dimpotrivă.

– Pentru că am provoca o îngrozitoare şi, pe deasupra, inutilă vărsare de sînge. În desperarea lor oarbă, adoratorii aurului vor ucide pe oricine li se va pune în cale. Şi acum să fim atenţi! Ah! Era să uitării un lucru foarte important. Bill, serveşte prînzul! E ora 14.

Bill nu aştepta să i se spună de două ori. Aleargă la bucătărie şi se întoarce cu o tavă cu farfurii şi cu un castron cu supă de tăiţei, răspîndind un miros tulburător.

De abia sorbiseră primele linguri, cînd pe ecranele aparatelor de televiziune apărură 20 de tancuri între 50 şi 70 de tone, care alergaţi pe şosea către laborator... Profesorul Gad apasă pe un buton şi continuă să mănînce. Supa cu tăiţei doar este slăbiciunea lui.

Tancurile îşi îndreaptă tunurile spre laborator şi 20 de ghiulele pornesc, suficiente pentru ca să facă praf orice altă clădire. Bucuria atacatorilor fu doar de o clipă căci, în a doua clipă, ghiulele se lăsară grele în iarbă. În jurul clădirii se rotea un număr fantastic ce electroni, formînd o cupolă invizibilă de nestrăbătut.

Pînă ce duşmanul să-şi revină, avură timp să-şi termine supa. Bill împărţi apoi rasolul, iar sus tancurile spărseseră gardul de fier şi înaintau mugind spre laborator.

– Bill, de ce eşti distrat? îl dojeneşte profesorul Gad. Nu ne-ai servit salata!

– Scuzaţi-mă, împrejurările excepţionale sînt de vină.

Şi Bill aduce o salată de varză roşie.

După ce o gustă, profesorul Gad apăsă pe un alt buton. Braţe invizibile apucă tancurile şi le aşază delicat pe şosea.

Ocupanţii deschid turelele şi sar afară. Sînt aproximativ 100 de gangsteri, unul mai antipatic ca altul. Respiră cu nesaţ aerul curat, înjură (dumnezeu, fecioara Maria, paşte, crăciun etc.) şi trag cu mitraliera asupra cupolei invizibile.

– À la guerre comme à la guerre! strigă Bill, deschizînd cu piciorul uşa. Aducea o tavă plină de savarine cu mult rom şi cu multă frişcă, care în doi timpi şi trei mişcări dispărură în stomacurile luptătorilor.

Indivizii care se agitau pe ecranele aparatelor de televiziune începură să devină sîcîitori.

– Domnule profesor, n-aţi voi să-i goniţi pe aceşti caraghioşi? îl ruga Bill. Băieţii vor să-şi facă siesta.

– Ai dreptate. Ia să fiu mai energic!

Profesorul Gad apăsă pe un al treilea buton şi o ploaie de monede de aur cade asupra gangsterilor.

Gangsterii se reped să le strîngă.

Ploaia parcă dinadins se deplasa spre oraş.

Gangsterii după ea! Cei mai harnici îşi atîrnaseră în spate hainele doldora şi îşi umpleau pantalonii, pe care îi înnodaseră.

Asistenţii şi profesorul Gad urmăreau hohotind aceste scene. După ce gangsterii dispărură în zare, rîsul încetă şi o tăcere neliniştită se aşternu.

– Domnule profesor, întreabă un asistent, şi acum ce va urma?

– Duşmanul va întrebuinţa arme de o mie de ori mai puternice. Cred că vom avea de suportat un bombardament atomic.

– Noi, asistenţii d-voastră, nu cunoaştem toate mijloacele de apărare de care dispunem. Vom scăpa oare cu viaţă? întreabă alt asistent.

– După părerea mea, da.

Profesorul Gad se îndreaptă spre un dulăpior de oţel, îl deschide formînd un cifru şi scoate o colecţie de muşte.

– Ce vreji să faceţi cu aceste muşte? întreabă Bill.

– Spionaj.

– Spionaj? exclamă în cor asistenţii stupefiaţi.

– O vedeţi pe Mata Harry? şi profesorul Gad aşază în palmă o muscă ceva mai mare decît formatul obişnuit. Mata Harry este această muscă, i-am dat numele după o celebră spioană din timpul primului război mondial. Ceea ce vedeţi nu este cadavrul unei muşte, ci doar o aparenţă. Mata Harry este o mică rachetă atomică teleghidată, plus un post de televiziune şi radio emisie şi recepţie. Iată-i interiorul. Este o periculoasă spioană pentru că nimeni nu-i dă vreo importanţă sub acest travesti.

Profesorul se aşază în faţa unui aparat alcătuit dintr-un ecran de televiziune, un post de radio, o claviatură bogată de butoane şi un volan.

– Şi acum, dragii mei, anunţă profesorul Gad, voi pilota această muscă.

Micul avion decolează, execută cu virtuozitate cîteva figuri acrobatice în onoarea spectatorilor şi, pe o uşă deschisă automat, dispare.

Pe ecranul de televiziune, care recepţiona imaginile transmise de Mata Harry, i se putea urmări zborul.

Se ridică într-o verticală perfectă în puţul care leagă vila cu adăpostul subteran, în faţă deschizîndu-i-se toate uşile. Iese pe o fereastră şi cu 1.000 km pe oră se îndreaptă spre palatul regelui neîncoronat al Statelor Unite, Richard Bantley, la care ajunge după cîteva minute.

În faţa clădirii aşteptau circa 50 de automobile, inimaginabil de luxoase. Mata Harry trece neobservată pe sub monumentala uşă de intrare, păzită de zece

indivizi înarmaţi cu mitraliere înfiorătoare. Temerarul, care ar fi trecut neautorizat pragul, ar li fost ciuruit într-un minut de o mie de gloanţe, desigur după ce ar fi murit de frică la vederea paznicilor.

Holul imens: un semicerc cu raza de 30 în, era îmbrăcat în marmură, presărat cu statui şi plin de o lumină dulce-solemnă.

Mata Harry se strecoară pe sub o altă uşă, care dă spre un salon, albastru de la zugrăveală pînă la mobilele de nylon, păzit de trei indivizi, şi ajunge la o uşă de oţel. Dincolo se găsea o sală de consiliu, izolată de lume prin toate mijloacele tehnicii moderne.

Pe unde să intre?

Această problemă fusese de mult rezolvată. În perete, Mata Harry practicase o neobservată străpungere, care-i permitea liber acces în sala secretelor. O străbate ca pe o îngustă galerie de mină şi în faţa ochilor Matei Hany (recte, ai profesorului Gad şi ai asistenţilor săi) se găseşte o încăpere de 250 mp, în care aurul şi pietrele preţioase sînt folosite din belşug.

În centru, la o masă rotundă, sînt aşezate cele mai fioroase şi mai scîrboase animale: miliardarii. Richard Bantley, regele neîncoronat ai Statelor Unite, stă într-un jilţ mai impozant decît celelalte. Are 89 de ani şi seamănă cu o prună uscată, tăvălită prin cianură de potasiu.

Alţi 19 miliardari – cel mai tînăr are 62 de ani – ocupă restul jilţurilor mesei rotunde. Pentru un doctor de boli interne reprezentau o colecţie dintre cele mai interesante. Sînt mai mult morţi decît vii. Sînt mai mult strigoi decît oameni. Regele conservelor îşi agită energic gura ştirbă:

– Duşmanul nr. 1, mai bine zis singurul duşman, este profesorul Gad. Dacă-l vom distruge – pe el şi laboratorul lui – ne vom putea continua afacerile. Eu voi vinde

conserve, şi oamenii îmi vor da aur. (Pune pe masa rotundă o pungă în care bagă o mînă de mumie şi o scoate plină de monede de aur.) Aur!! (Jucînd monedele.) Să-l strivim ca pe un vierme!

Regele oţelului, trăgînd din trabuc, îşi expune punctul său de vedere.

– Sîntem cu toţii de acord în ce priveşte uciderea profesorului Gad. Să hotărîm asupra mijloacelor. Armele obişnuite s-au dovedit neputincioase. Propun să întrebuinţăm cîteva bombe cu hidrogen. Fireşte, sînteţi de acord (aprobări). Mister Bantley, d-voastră ce părere aveţi?

– Sînt de acord, mai este vorbă. L-am chemat pe profesorul Cogan, creierul producţiei de bombe atomice. Profesorul Cogan este un savant desăvîrşit şi…

în fereastră se izbeau monede de aur, producînd un zgomot asurzitor.

Richard Bantley întreabă într-un dictafon:

– Cine îndrăzneşte să arunce cu pietre în fereastră?

O voce:

– Nu ştiu sir. Peste tot plouă cu aur,

– Cu ce, idiotule?

– Cu aur, sir.

Bantley urlă "miliarde de draci"!!! sare din jilţ şi se repede la fereastră.

În curte, sub ploaia de aur, şoferii, secretarii, paznicii, lacheii se ridicau şi se aplecau, culegînd monede de pe jos.

Richard Bantley avea obiceiul să saliveze abundent când vedea aur. Buzele i se acoperă cu clăbuci. Sîngele îi circulă mai repede, întinerindu-l cu 10—15 ani.

Curioşi, ceilalţi miliardari se reped şi ei la fereastră. Mutrele şi mişcările lor exprimă o nemaicunoscută uimire şi o poftă infinită. Par nişte gorile în faţa unui munte de nuci de cocos. Regele pneurilor apucă tremurînd braţul

regelui făinii, care se albise la faţă. Astmaticul rege al conservelor respiră horcăind, simţindu-şi plămînul închis ca într-o cutie de metal. Regele alcoolului se aşază ameţit într-un fotoliu. Regele oţelului devine moale ca un metal topit.

Continua să plouă cu monede de aur.

Turma de miliardari nu se mai poate stăpîni şi se năpusteşte în curte, îşi umplu buzunarele cu aur, muşcă monedele, se tăvălesc pe jos, îmbrăţişînd pămîntul aurit, ţipă „Aur”, „Aur”, cu o bucurie pieistorică, şi brusc – regele nylonului băgase mîna în buzunarul regelui lemnului – se încinge o bătaie cu horcăieli, cu muşcături, cu insulte (porcule! hoţule! asasinule!) şi cu pumni fără putere, toate curgînd ca nişte confete într-o sală de bal.

Dată fiind vîrsta venerabilă a combatanţilor, nu se putea distinge la sfârşitul luptei cine a învins; în orice caz zăceau cu toţii pe ringul de aur, de abia trăgîndu-şi sufletul. Îşi strigă în zadar personalul respectiv: „Fred! James! Bob! Lasă aurul şi vino când te chem! Francisc!” şi, neavînd încotro, se tîrăsc spre automobile, se instalează la volan şi pornesc spre New York, în timp ce ploaia de aur continuă să cadă.

La fel procedează şi Richard Bantley, însă pentru a se instala în jilţul de pe care se ridicase în urmă cu 20 de minute.

Abia îşi trase puţin sufletul şi îşi făcu intrarea profesorul Cogan.

– Profesor Cogan! Simt că-mi crapă capul! Ai văzut ce-i afară? Ce nenorocire!

– Este opera profesorului Gad.

– Cred că se întrece cu gluma. Trebuie distrus urgent!

– Imposibil.

– Cîteva bombe cu hidrogen şi Gad se va cuminţi pe vecie.

– Patern folosi bomba cu hidrogen, însă cine ştie unde

s-a ascuns profesorul Gad în pămint. Şi cine ştie, dacă-l irităm, la ce ne putem aştepta din partea lui. M-aţi chemat ca specialist în fizica atomică şi în această calitate vă sfătuiesc să cădeţi la înţelegere cu profesorul Gad.

Richard Bantley trînteşte un pumn violent în masa rotundă.

– Eşti un rău sfătuitor, Ben! Vrei să cerşesc pacea, eu, Richard Bantley, regele Statelor Unite?

Dar de sub jilţ, prin Mata Harry, vocea profesorului Gad răsună puternic în sala imensă:

– Stăpînirea ţi s-a terminat Richard Bantley! Ex-rege al Statelor Unite, du-te dracului!

Şi jilţul pus în mişcare de razele gravitronice emise de Mata Harry începe să alerge spre ţinta indicată.

O vagă explozie atomică a unei bombe cît un fir de praf, şi uşa grea de două tone dispare sub privirile îngrozite ale lui Bantley şi Cogan.

Jilţul cu victima sa aleargă prin vastele încăperi, coboară vertiginos scara monumentală de la intrare, aruncă în neant poarta şi, cu 60 km pe oră, se îndreaptă spre New York, pe sub magnifica ploaie de aur.

Culegătorii de aur din curte, care încetaseră să se mai mire de mult, strîngeau de zor monede.

Nu se mirară nici când profesorul Cogan coborî în goană scările, cu părul vîlvoi, urlînd ca din zece plămîni şi se azvîrli la volanul automobilului său.

De la început, automobilul trece zvîcnind sălbatic la 80 km pe oră şi e cît pe aici să ajungă jilţul în care se zbătea ca în gură de şarpe ex-regele Statelor Unite. Dar Mata Harry, care era atît de puternică încît transformase în glumă detronarea lui Bantley, îşi măreşte viteza la 120 km. Profesorul Cogan apăsă pe accelerator. Mata Harry trece la 180, apoi la 200 km, şi jilţul zburător se pierde în zare.

Profesorul Cogan stopează desperat.

Sare pe şosea şi se plimbă pe lângă automobil ca un leu în cuşcă. Deodată îşi dă o palmă peste frunte în semn că a găsit o idee.

Pe o treime uşurat, se aşază la volan şi ca o vijelie – ah! dar vîntul care bătea nu-i putea răcori fruntea – ajunge la poligonul atomic pe care-l conduce. În buzunarul de la piept stă însă ascunsă musca nr. 7. Paza fireşte este foarte strictă, dar profesorul Cogan, care devenise un cal troian, e salutat respectuos de toţi. Intrase un spion şi toţi salutau.

În biroul său, profesorul Cogan se îndreaptă spre un safeu şi scoate un plic negru.

Iată ce începe să citească profesorul Cogan (şi aşadar şi profesorul Gad):

„Profesorului Cogan. În cazul cînd interesele superioare ale tării MELE o cer şi când EU...”

Aici profesorul Cogan fu înţepat de musca nr. 7 şi adormi instantaneu. Aceeaşi soarta au avut-o alte zece persoane din poligon.

Pilotul muştei nr. 3 este alarmat. Mica rachetă nu poate intra în laboratorul central al poligonului atomic 2, subvenţionat de regele nylonului.

– Ce este de făcut, d-le profesor? Nu pot intra în această clădire. Totul este bine închis şi pereţii cred că sînt groşi de 10 m.

– Fii foarte atent, Fred! De acolo vor trimite o bombă cu hidrogen teleghidată. Du musca lîngă fereastra de oţel.

De abia executase indicaţia, când o cioară apucă în cioc musca nr. 3 şi zbură spre cuib, unde o aşteptau puişorii flămînzi.

Asistentului îi scapă o exclamaţie ireverenţioasă ("afurisita!"). 18 secunde importante se scurg, şi musca nr. 3, forţînd ciocul cioarei, revine la locul de unde a fost răpită.

Şi cum cioara părea nedumerită, ca în La Fontaine, Fred îi striga:

– Să te înveţi minte, că nu tot ce zboară în secolul al XX-lea, se mănîncă, drac cu pene!

Musca sosise la timp.

Fereastra de oţel se deschidea. Îl avertiza pe profesorul Gad (d-le profesor !!...)

O rachetă, modestă în aparenţă, porneşte. Are 5 cm diametrul maxim, iar lungimea – 20 cm.

Un fior rece cuprinde inimile asistenţilor.

– Urmăreşte-o cu musca nr. 5 la un km distanţă, Fred!

– S-a executat!

– Peste zece minute va fi deasupra noastră. Să nu vă fie teamă! Aveţi încredere în mine!

Racheta venea din fundul Statelor Unite, trecînd fulgerător peste oraşe, peste fluvii, peste cîmpii, peste păduri.

– În 30 de secunde, anunţă profesorul Gad, vom asista la explozia ridicolă a bombei cu hidrogen.

– Nu înţeleg... începe Bill, şi restul îi îngheaţă pe buze.

Racheta apăruse la orizont, o rază o învălui, o paraliza şi, ca şi când ar fi fost strîns cu putere în mînă un castravete murat, un lichid se scurge din ea.

*

*   *

Richard Bantley, cel mai fioros şi cel mai bogat gangster din Statele Unite, urla neputincios şi îngrozit în jilţul care înnebunise. Nu putea să sară din el pentru că viteza era ameţitoare şi nu ştia ce i se va mai întîmpla, o dată intrat pe mîna profesorului Gad.

Continua să plouă cu monede de aur. Ici-colo, de-a lungul şoselei, oamenii le culegeau cu egală lăcomie şi uimire.

Cînd intră în New York, trebui să zboare la trei metri înălţime, întrucît străzile erau blocate de culegătorii de

monede.

10.000.000 de oameni umpleau arterele de circulaţie, scuarurile, erau căţăraţi pe acoperişuri, agitau plase din ferestre şi balcoane, alergau, se aplecau şi se ridicau, se tăvăleau prin praf şi urlau ca o sută de stadioane uriaşe de fotbal.

Mata Harry tocmai îl depuse pe Bantley pe acoperişul W.C.-ului de aur, când împreuna cu monedele începură să cadă din cer şi foi de hîrtie.

La etajul 80 al unui building, un nebun sau poate un om cu mintea sănătoasă, care prinsese primul o foaie, urlă înspre adîncuri:

„Gentlemen, nu vă mai obosiţi, strîngînd monede de aur. Ele nu mai valorează nici cît o cutie goală de conserve, pe care o aruncaţi la gunoi. Fizica atomică fabrică aur sintetic.”

După aceste cuvinte, aruncă tot ceea ce strînsese timp de o oră – 20 kg de aur.

Bineînţeles, nimeni nu-l auzi şi nu-l văzu în hărmălaia generală.

Panica coborî şi la celelalte etaje şi, ca un ciclon, cuprinse trotuarele.

Aurul, care-i lega pe oameni, îşi pierduse forţa.

Fiecare azvîrli metalul strîns cu patimă şi o fugă fără sens în toate direcţiile se dezlănţui.

O lady grasă aruncă la lada de gunoi a istoriei cele două brăţări masive de pe braţe şi din fugă se împiedică de un morman de aur, pe care se întinse cît era de lată. Căzuse lângă W.C.-ul de aur.

Bantley o văzu şi, cum era omul acţiunilor geniale, îndrăzneţe şi fulgerătoare, sări pe părţile moi ale întîmplătoarei lady. Fireşte, un sac cu oase uscate nu o deranjase prea mult, sărind în sus, îl apucă pe Bantley de piept, întrebîndu-l: „Cine eşti, mojicule?” şi îi trase două perechi de palme.

– Ar trebui să fiţi fericită de onoarea pe care v-am făcut-o. Sînt Richard Bantley, regele aurului.

– Regele aurului? !!! Ha! ha! ha! hohoti grasa lady şi leşină de rîs.

De pe ultima terasă a lui Building States Empire se aruncase un om, strîngînd la piept un pachet de acţiuni ale societăţii de navigaţie aeriană „Atlantic-Pacific”. Desperarea îl împinsese la acest gest spectaculos, însă prudenţa îl sfătuise să-şi ia şi o paraşută, pe care o deschise pe ia 100 m.

Altcineva, un individ subţire şi nervos, tot desperat, văzînd această scenă, însă neavînd la îndemînă o paraşută, aruncă de la etajul 50 pernele şi plăpumile din apartament. Se adresă apoi, în plină furie, unui portret îndoliat:

– Pentru ce ai murit, unchiule? Şi ce vrei să fac cu minele tale de aur?

Şi îl pocni cu o pernă.

Bantley fu prins sub paraşuta prudentului sinucigaş.

După un timp şi după ce fu călcat în picioare de 20—30 persoane, reuşi să se degajeze.

O luă la fugă fără să ştie unde, aşa cum făceau milioane de newyork-ezi. Instinctul de conservare, intrat într-o panică extraordinară, se dezlănţuia muscular. Oamenii fugeau, îşi agitau braţele, urlau.

Ajuns în dreptul unei băcănii, din care proprietarul, hohotind de rîs şi de plîns, arunca în stradă mărfurile, Bantley alunecă pe un calup de săpun de rufe calitatea I şi nimeri într-un butoi cu miere, de unde ieşi foarte dulce.

Tocmai o turmă de boi trecu val-vîrtej. Se feri la timp, destinul tragic ţinîndu-l în viaţă spre a-şi rîde de el.

De la etajul 70 sosea accelerat o pernă, care-i căzu în cap explodând. Fiind uns cu miere, penele se aşezară pe el ca altădată pe răposatele păsări. Şi Richard Bantley alerga prin oraş ca într-o uriaşă sală de bal mascat.

Încă un ceas mai dură talmeş-balmeşul newyorkez. Cînd pe bolta, care se întuneca, apăru surîzînd sarcastic luna, New York-ul se împărţi în două: în desperaţi şi în calmi. Desperaţii, nemaiputînd cumpăra cu aur alimente, credeau că vor cădea pradă foamei. Această idee îi făcu să fugă în afara oraşului, înspre cîmpiile pe care se coceau grîul, porumbul, ovăzul ele. Fluviile umane curgeau în întunericul dintre building-uri. Ici-colo cîte o torţă lumina feţe congestionate de spaimă şi de oboseală.

Calmii se adunaseră în marile pieţe. Într-un loc, un orator, suit pe un camion, cerea:

– Grevă generală!! Prin unirea noastră să dăm patronilor care şi-au pierdut capul, o lovitură teribilă!

Hazardul l-a adus pe Bantley în faţa W.C.-ului de aur, în momentul cînd un ins îl părăsea. Era evident că-l folosise. Lovitura fu de nesuportat. „Vasăzică – raţionă pentru ultima dată Bantley – aurul a devenit un metal obişnuit.”

Căzu la pămînt şi pentru totdeauna părăsi Statele Unite: sub aparenţa unei gîşte, cadavrul ex-regelui aurului zăcea în scuar…

…Richard Bantley deschise ochii. Capul îl durea îngrozitor. Încă nu ştia dacă înviase din morţi sau părăsise un coşmar.

– Profesorul Gad vă aşteaptă, sir! rosti dictafonul.

– Cine?! Miliarde de draci!!

Şi Bantley sări din pat, se îmbrăcă rapid şi năvăli în birou.

– Bună dimineaţa, d-le Bantley! îl salută profesorul Gad ridicîndu-se din fotoliu. Aţi promis ieri seară Universităţii Atlantice un fond de 15.000.000 de dolari pentru studierea transmutaţiei elementelor. Generozitatea d-voastră…

Bantley nu se mai putu stăpîni. Urlă: „Ieşi afară,

mizerabile”!! şi, deschizînd o uşă discretă, intră în baie, unde îşi făcu un duş rece, purificator.

Sfîrşit

TUDOR NEGOIŢĂ

O AVENTURĂ PE "NAVA MORŢII"

Ieşisem numai de zece minute din sala de operaţie. Pot spune că eram fericită, entuziasmată de succesul meu; de succesul primei mele laparatomii. Fusei felicitată de toţi colegii şi chiar de profesor. Eram însă foarte obosită şi de aceea tocmai mă pregăteam să plec spre casă, cînd, spre mirarea mea, sora m-anunţă că sînt aşteptată jos.

La ieşirea din lift, observai că în holul mare nu sînt decît cîteva persoane. Prin faţa uneia din ferestre se plimba un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt, cu păr negru ondulat. După indicaţiile sorei, am recunoscut pe curiosul meu vizitator. Dar cine să fie? Înaintam tocmai spre el, cînd, întorcîndu-se, mă zări. Probabil mă cunoştea, căci se apropie imediat. Remarcai silueia-i elegantă şi faţa cu trăsături regulate, chiar frumoase, dar oarecum aspre. Cînd ajunse la cîţiva paşi, rosti cu o voce profundă, foarte plăcută şi cu un uşor accent străin:

– Iertaţi-mă! Mi se pare – domnişoara doctor Enăceanu?

– Da, Enăceanu. Însă…

– Însă nu mă cunoaşteţi şi vă miră desigur vizita mea. Permiteţi-mi să mă prezint: Paul Cristescu, biochimist. Şi acum daţi-mi voie să vă spun pentru ce v-am deranjat.

Am luat amîndoi loc pe nişte fotolii aflate în jurul unei măsuţe. O vreme n-am spus nimic. Îi priveam ochii mari, de un verde intens, ciudat, care păreau ireal de strălucitori. Continuă cu multă volubilitate.

– Dumneavoastră aţi publicat acum vreo două luni o broşură cuprinzînd impresii asupra experienţelor pe care le-aţi efectuat folosind o substanţă ciudată. Aţi numit-o Z1. Am citit lucrarea dv. Azi interesează din ce în ce mai mult problema prelungirii vieţii. Dv. Folosiţi o metodă foarte interesantă şi compoziţia substanţei Z1 mi-a părut excelentă. Tocmai începusem şi eu nişte experienţe, avînd un scop identic cu al dv. Din nefericire, aţi abandonat ideea şi văd că vă ocupaţi intens de chirurgie.

– Chirurgia e de fapt ramura mea. Numai datorită unei idei, care s-a dovedit greşită, începusem la un moment dat să mă ocup de problema longevităţii. Foloseam într-adevăr substanţa Z1, care s-a dovedit a fi însă mai tîrziu o substanţă slabă.

– Şi ce-aţi zice dacă aţi afla că eu am continuat experienţele cu Z1 şi că, modificîndu-i nu cu mult compoziţia, am ajuns la rezultate remarcabile?

– Dumneata!?! Să fie posibil? Dar cum asta?

– Domnişoară, numai datorită faptului că v-am deranjat v-am dat aceste lămuriri. Aşteptîndu-vă, am aflat de la soră că aţi făcut chiar azi o operaţie Prima dv. operaţie. Pentru a vă explica procedeul de lucru cu Z1, noua substanţă pe care am obţinut-o şi care, vă repet, are la bază pe Z1 al dv., mi-ar trebui cel puţin o oră. Astă-seară sînteţi desigur extenuată. Eu am trimis substanţa la laborator pentru analizarea efectelor ei. Mîine sînt liber. Dacă vă interesează, spuneţi-mi unde vă pot găsi şi mi-ar face plăcere să vă arăt rezultatele pe care le-am obţinut cu Z1.

– Bine, dar dumneata crezi că voi mai putea dormi în noaptea asta? N-ai putea chiar acum să-mi dai cîteva lămuriri, măcar generale asupra…

– Vă repet, domnişoară, mîine vă stau cu totul la dispoziţie. Azi sînteţi foarte obosită şi explicaţia nu e chiar atît de simplă… Dar ştiţi ce? Vă pot da cîteva

lămuriri. Mi se pare că voiaţi să plecaţi. Vă voi conduce, dacă-mi daţi voie, acasă. Am maşina jos. În timpul drumului voi încerca să vă arăt ce-i cu Z1. Primiţi?

– De acord. Să-mi iau numai pardesiul şi mergem.

Peste cinci minute eram într-un turism elegant care aşteptase în faţa spitalului. Abia cînd porni motorul întrebai:

– Iartă-mă, dar dumneata mi se pare că ai un accent străin. Ai fost plecat din ţară?

Răspunsul veni scurt şi tăios:

– Sînt de două zile în Romînia pe care am părăsit-o acum 13 ani. Cînd îi privii faţa, tresării. Era cu totul alta. O masca rece, dispreţuitoare, sarcastică. Continuă repezit şi cu un glas străin:

– Priveşte Bucureştiul! îl vezi pentru ultima oară.

– Pentru... cum!?!

– Cum ai auzit. Pentru ultima oară.

– Ce-nseamnă asta? Unde mergem? Opreşte imediat!

– Priveşte în dreapta!

N-am văzut nimic anormal în dreapta. Străzi luminate, oameni grăbiţi. Ne apropiam de marginea oraşului. Întorsei revoltată capul, dar, în acelaşi moment, simţii ceva pe faţă şi mirosul specific, binecunoscut de cloroform, al sălilor de operaţie.

Apoi nimic. Nimic.

*

*   *

Cînd am început să-mi revin am avut impresia că mă trezesc dintr-un somn lung şi greu. Misterioasa întîmplare petrecută în maşină mi-a revenit cu o uimitoare rapiditate în minte. Am deschis ochii. Dar unde mă aflam!?! Părea că am ajuns undeva într-un oraş al viitorului. Aproape nimic din ce era în jur, nu înţelegeam. În încăpere plutea un aer plăcut, înmiresmat, de floare, iar peste obiectele ciudate care mă înconjurau se ţesea o

lumină albastră, molatică, ce dădea impresia unei lumi ireale, de visare.

Ce era asta?! Nu visam totuşi. Am dormit oare un secol sau mai mult şi sînt un obiect de experienţă ai oamenilor viitorului? Ce era cu toată această lume fantastică în care mă găseam? Stăteam întinsă într-un fel de fotoliu pat, dintr-o materie asemănătoare cu buretele, şi aparent pneumatică, alcătuind în orice caz o mobilă foarte confortabilă. În dreapta, două maşini bizare îmbrăcate în ebonită albă. Din ce secol, nu ştiu. De jur împrejur, dulapuri, în pereţii camerei. Total în alb şi cenuşiu. Plafonul, la trei metri înălţime, părea de cristal. De acolo izvora lumina aceea ciudată şi care îmbrăca parcă totul În mister. Mă ridicai cu uşurinţa. Mă mişcăm în mod absolut normal, ceea ce îmi dădu curaj. Paşii mi se afundară într-un covor moale dintr-o materie poroasă, gri, asemănătoare cu aceea din care era confecţionat fotoliul, în stîngă era o uşă. Mă apropiai şi vrui să întind mîna să deschid. Dar, înainte de a o atinge, se trase singură înlături, încet şi fără nici un zgomot, făcîndu-mi parcă loc să trec. Dincolo de ea, se deschidea un coridor luminat de o sursă de lumină rece ce cădea din plafon. Lungimea lui mă convinse că eram într-o clinică, o universitate, un spital sau aşa ceva. Dar unde? Cînd? Nu ştiam. Nu ştiam şi simţeam că nici cu mine nu mai ştiu ce e. Cum ajunsesem aici? Ce se întîmplase cu ciudatul meu „răpitor”... Nu îndrăznii să trec pragul camerei. O teamă ciudată de necunoscut pusese stăpînire pe mine. Mă retrăsei instinctiv îndărăt, fără a-mi lua ochii de la marginea uşii. Dar imediat ce mă depărtai, încet şi cu aceeaşi linişte misterioasă, uşa se închise singură... Uimită? E puţin zis uimită. Simţeam nevoia să stau întinsă. Tot ce era aici depăşea puterea mea de gîndire. Îmi auzeam clar bătăile inimii accelerate de emoţie. Am rămas cred jumătate de oră nemişcată, cu ochii închişi,

încercînd să-mi reamintesc ceva din trecut. Nimic. Ultimele mele cunoştinţe despre lume se terminau în maşina individului acela ciudat. Cum spunea că-l cheamă? Paul parcă. Nu mai înţeleg nimic din toată aventura aceasta. Şi ce linişte domneşte aici! Trebuie să mă mişc, să merg, să fac ceva. M-am ridicat şi am privit din nou în jur. A, în dreapta, în fund, o uşă deasupra căreia scria birou. Acolo trebuie să fie un calendar, o hîrtie, o mapă, ceva. Mă apropiai. Parcă mi-era şi frică s-o deschid. Dacă se va deschide? Ara apucat cu atenţie maneta de ebonită şi am simţit că uşa cedează uşor. S-a deschis alunecînd pe podea şi lăsînd să se vadă un scaun înalt, capitonat cu aceeaşi materie ciudată, cenuşie. În acelaşi moment, dintr-un panou aflat deasupra capului pe peretele din faţă izvorî o lumină clară, minunată, ca de zi, iar cea albastră se topi parcă în tavanul ce acum devenise alb, imaculat ca o coală de hîrtie. Mă instalai ia birou. Deodată, în spate, auzii o voce cunoscută, veselă:

– Bravo. Nina! îmi place să observ c-ai început să te acomodezi cu viaţa nouă.

Tresării şi, întorcînd capul, îl zării pe biochimist. Oricît de supărată aş fi fost pe el pentru brutalitatea din seara aceea, era oricum un om din lumea mea, aşa că mă ridicai surprinsă, zîmbind.

– Cum, şi… dumneata aici?

Păru un moment amuzat de întrebarea mea şi pronunţă ironic:

– Cum, şi eu aici? Dar unde crezi că te afli?

– Tocmai asta voiam să te întreb şi eu. Unde sîntem? În ce an? Cînd?

– „În ce an”? Hm! Nu ştiu ce o fi în mintea ta, Nina, dar găsesc că întrebarea e amuzantă.

– Bine, dar tot ce este aici?… În sfîrşit, unde sîntem? În Bucureşti?

– Ţi-am spus aseară că vezi Bucureştiul pentru ultima

oară.

„Bucureştiul pentru ultima oară”… „Aseară”… Vasăzică somnul a durat numai o noapte!? Dar Bucureştiul? Ce era cu Bucureştiul, de spune că l-am văzut pentru ultima oară? Repetai cu voce tare:

– Bucureştiul pentru ultima oară?! Cum asta? Unde sîntem? Ce-i cu oraşul?

– Deocamdată există, dar peste 24 de ore va fi un morman de ruine fumegînde. Poate nici atît…

– Cum?!? Un morman de ruine… fumegînde? Dar cum asta?

– Foarte bine. Va arde împreună cu lumea întreagă.

– Cum?!? Ce înseamnă asta? Dumneata eşti… nebun!

– O, ce cuvînt în vocabularul unui medic! Voiţi poate să vă exprimaţi îndoială cu privire la deplinătatea facultăţilor mele mintale… Vă asigur că sînt tot atît de "nebun" pe cît sînt ceilalţi oameni ce trec de normali. În realitate, lumea e plină de alienaţi, într-un grad mai mult sau mai puţin înaintat. De aceea şi trebuie să piară.

– Să piară?!? Dar bine, în definitiv, noi unde sîntem? Ce-i aici? Marte? Luna?

– Ia loc la birou! Dacă vrei să ştii unde sîntem…

Mă supusei fără un cuvînt.

– În stînga este o pedală. Apasă pe ea!

M-am conformat. În acelaşi moment, orice urmă de lumină dispăru, iar cel de-al doilea tablou prinse viaţă. Cele mai fantastice îmbinări de nuanţe verzi-albastre apăreau în toată splendoarea lor. Ierburi marine, alge diferit şi minunat colorate. Totul se ondula, şerpuia, închipuind o lume nemaivăzută, fără sclipiri, contraste sau reflexe şi totuşi ameţitor de frumoasă. Rămăsesem fermecată, mută de admiraţie, privind şi uitînd tot ce mă înconjura. Auzii în spate vocea sunînd puţin dispreţuitor:

– Îţi place?

– E minunat!

Îi simţii mîinile puternice prinzîndu-mi umerii.

– Minunat!? E numai neobişnuit, Nina. Sînt lucruri mult mai frumoase. Acolo, jos. Sîntem numai la 40 de metri sub apă. Şi într-un loc lipsit aproape complet de faună.

Vocea căpătase din nou accentul cald, plăcut, cu care vorbea în seara aceea. Continuă:

Mîine îi vei vedea şi pe locuitorii oceanului. Atunci va fi cu adevărat minunat.

Vecea îi deveni iarăşi rece:

– Apasă din nou pe pedală!

Aş fi vrut să mai stau, să mai privesc, dar îmi reamintii că nu ştiam încă unde sînt şi ce-i cu mine... împinsei totuşi cu părere de rău pedala. Lumina se aprinse din nou. M-am întors:

– Şi totuşi unde sîntem? Pe un submarin. Văd. Dar ce caut aici? Ce vas e acesta?

– Prea multe întrebări. Să mergem la masă. Se spune că dacă pui întrebări multe îmbătrîneşti repede. Vrei să îmbătrîneşti repede?

– Sîntem în Marea Neagră?

– Nu credeam că există o femeie care vrea să îmbătrînească. În Marea Neagră? Nu. Apasă pe psdala din dreapta!

Altă pedală! Mă executai din nou. Se lumină acum cel de-al treilea tablou înfăţişînd o hartă a planiglobului.

– Priveşte aici!

Îmi indică un punct mic în Oceanul Pacific.

– Aici sîntem.

– Dar cum? Cînd am ajuns aici? Cu ce?

– Iarăşi prea multe întrebări. Acum să mergem!

Vrui să mai întreb ceva, dar mi-o luă înainte:

– Bine, dar nu ţi-e foame? Trebuie să fie aproape 58 ore de cînd n-ai pus nimic în gură. Să mergem!

Încăperea în care am intrat nu era prea mare şi era mobilată numai cu o masa dintr-un material alb, fixată în

mijlocul încăperii, şi o canapea în formă de potcoavă, aşezată împrejurul mesei.

După ce m-am aşezat, mi-am dat seama că mi-e într-adevăr foame. Am observat că masa era făcută special pentru două persoane, în dreptul fiecăruia, se afla un tablou cu o sumedenie de butoane. O simplă apăsare, şi o porţiune din masă se deplasa încet înlături, iar în sertarul ce ieşea la iveală găseai felul comandat. M-a uimit bogăţia meniului şi excepţionala lui pregătire. Tocmai terminasem, cînd auzirăm o sonerie. Deasupra uşii se aprinse pentru cîteva clipe un tablou mic, roşu.

– Aha! Să mergem, Nina! Am ajuns… la destinaţie.

– Unde am ajuns?

– Vei vedea mai tîrziu.

– Eu vreau să văd acum! Şi mai întîi ce caut aici? Şi cât timp voi mai sta? Ce-i cu toată această aventură ciudată? Ce-s aceste expresii care mă scot din sărite: „Bucureştiul va dispare”. „Am ajuns la destinaţie”. Care destinaţie?

Mă privi amuzat şi rosti încet ca pentru sine:

– Mda! Trebuia să aibă loc o dată şi explicaţia asta. Ei bine, să mergem şi vei înţelege totul. Dar, de la început trebuie să ştii că sîntem singurii oameni de pe vas. Peste două zile vom fi singuri în lumea întreagă, căci îi voi da foc.

– Îi vei da foc?!?!

– Da. Şi te asigur că spun toate acestea fiind complet sănătos. Totuşi crezi, desigur, că n-aş putea-o face. Spre a te convinge, urmează-mă!

Eram năucită. Nici nu ştiu cum am ajuns în coridor şi cum l-am străbătut. La capătul lui am pătruns, printr-o uşă scundă, într-o încăpere largă. La o masă mare, plină de cadrane, butoane şi manete stătea un tînăr privind ţintă un tablou din faţa lui. Nici nu întoarse capul. Salută numai cu un „Noroc, căpitane!” Călăuza mea mormăi

ceva. Tînărul urmă:

– Totul în ordine. Ne găsim în pătratul 4.031, la 5 metri sub apă. Adîncimea oceanului 6.030 metri.

M-am adresat lui Paul:

– Aşadar, nu sîntem singurii oameni pe vas?

A zîmbit:

– Da. Îl uitasem complet pe Jack. Vino acum să vorbim!

L-am urmat din nou pe coridor. Am intrat într-o cameră imensă.

În jurul nostru pereţii erau numai butoane şi inscripţii.

– Ce este aceasta?

– Este biblioteca şi discoteca. Ia loc! Ascultă-mă, Nina! Am construit acest vas din materiale plastice pe care nu le cunoaşte lumea. În mod teoretic ele sînt, în anumite condiţii, inuzabile. Auzi? Inuzabile! Dar aceasta nu-i nimic. Nina, de mii de ani oamenii au căutat un balsam minunat care, multă vreme a părut doar o himeră: elixirul vieţii, al tinereţii. Te apucaseşi şi tu să-l cauţi sau, mă rog, ceva asemănător. N-ai reuşit nimic, ca toţi ceilalţi de altfel. Ascultă-mă bine: posed această substanţă care împiedică îmbătrînirea, distrugerea, consumarea vieţii. Este de fapt elixirul vieţii. Nu poate întineri, dar păstrează tinereţea şi sănătatea omului; păstrează la infinit corpul, în condiţiile în care era atunci cînd a început folosirea elixirului. Nina, lumea şi-a imaginat trei minuni: viaţa veşnică, pe care o am, piatra filozofală de care n-am nevoie, dar în locul căreia am un material plastic inuzabil; şi a treia minune: un aparat care să funcţioneze la infinit, un perpetuum mobile. Ei bine, şi pe acesta îi posed! Desigur, nu aşa cum şi l-au închipuit cei vechi. E de fapt un mecanism atomic ce pune în mişcare tot ce-i aici. Combustibilul său este uraniul pe care apa mării îl furnizează într-o cantitate atît de mare încît niciodată aparatul nu-i va duce lipsă. Jules Verne şi-a imaginat un Nemo, un geniu care se retrage

dezgustat, urînd omenirea, în fundul mărilor. El nu voia să mai aibă de-a face cu omenirea. Dar eu o urăsc pentru hidoşenia şi murdăria ei, şi o voi distruge. Lumea va arde şi apoi va pieri sub apa ce va inunda totul din pricina topirii gheţurilor de la poli. Acum înţelegi de ce spuneam că omenirea va dispare? Speri încă probabil că am greşit. Dacă ai fi specialistă, ţi-aş pune în faţă calcule; sînt verificate de maşini electronice. Stăpînesc o forţă uriaşă, pe care ar fi păcat să n-o folosesc. E un uriaş lanţ de explozii. Îţi repet, peste o zi lumea va aparţine amintirii. Vom fi unicii reprezentanţi ai speciei umane şi vom aştepta apariţia unei noi lumi. Am pregătit totul. Pereţii vasului sînt nu numai cu neputinţă de distrus, dar sînt şi impermeabili radiaţiilor. A, dar să nu uit! Am să-ţi limpezesc cîteva probleme care te privesc. În primul rînd, cum ai ajuns aici? După ce am terminat construcţia submarinului pe insula lângă care ne găsim acum, am venit în Romînia. Dar văd că trebuie să fac o digresiune. Află că tot ce-i aici era pentru mine şi fratele meu. Eram doi orfani de 15—16 ani cînd s-a terminat cel de-al doilea război mondial. Părinţii fuseseră săraci. Am rămas singuri, dar îndeajuns de conştienţi de puterea noastră de muncă. Fuseserăm amîndoi elevi eminenţi. În special fratele meu trecea drept un om cu o memorie minunată şi un spirit analitic formidabil. Era într-adevăr foarte inteligent şi perspicace în totul. Mizeria în care am trăit în timpul războiului şi dorul de aventură, specific vîrstei, ne-au determinat să fugim amîndoi în America, pe un vas, imediat după război. Am îndurat toate umilinţele de care pot avea parte doi copii străini şi orfani. N-am cedat un pas! Fiecare lovitură pe care o primeam era un îndemn. Cînd eu aveam 18, iar el 19 ani, eram amîndoi cu bacalaureatul luat. Îi luasem amîndoi într-o limbă străină, ia seama! Cunoşteam ce-i drept limba engleză din ţară, dar în mică măsură. Ne-am apucat de muncă serios. Nici

o libertate, un regim sever, ascetic, toată energia a fost canalizată spre ştiinţă. Eu – radiochimia, el – fizica nucleară. Am citit enorm, enorm de mult. Cînd am descoperit, apoi, eu materialul inuzabil şi Z2, iar el forţa nucleară de care ţi-am vorbit şi sistemul de funcţionare al acestui aparat, aveam 25—28 ani. Am fi putut trăi în glorie pentru oricare din aceste descoperiri. Glorie în faţa cui? A unor nebuni şi asasini? Totul în jur era o goană după avere, crimă, tîlhărie. În sfîrşit, cînd mi-am terminat studiile am primit o comandă. Un miliardar nebun voia să devină celebru cutreierînd fundurile oceanelor. Am primit conducerea lucrărilor unui batiscaf. L-am construit, şi în prima călătorie de încercare, pe care am făcut-o numai cu fratele meu, am reuşit să ridicăm la suprafaţă o corabie scufundată, plină cu obiecte de preţ. Am depozitat totul pe o insulă pustie şi am prezentai miliardarului vasul. Nu a primit să-i fim piloţi. Ţinea să devină singur celebru atingînd 8.000 de metri adîncime. La cea de-a doua încercare a manevrat greşit şi… „a atins fundul”, dar fără a se mai putea urca vreodată la suprafaţă. Noi însă aveam acum bani. Comoara descoperită în fundul oceanului era enormă. Ea mi-a dat posibilitatea să construiesc mai tîrziu aparatul acesta. În insula aceasta am lucrat ca nişte titani, pînă la istovire. Aveam 200 de muncitori care credeau că lucrează la un batiscaf. Toţi necalificaţi pentru o astfel de lucrare. Altfel ar fi văzut şi înţeles lucruri care ar fi putut compromite totul. Totuşi nenorocirea a făcut ca de secretul aparatului şi al materialului să se audă. Îţi închipui spaima fabricanţilor de nave şi armament naval. Şi-au închipuit că vreau să-i concurez. Printr-o imprudenţă, fratele meu le-a căzut în mînă. Urmarea a fost o încercare de şantaj din partea lor, la care fratele meu a răspuns sinucigîndu-se. Cei care îi cauzaseră moartea ar fi putut continua şantajul, căci eu n-aveam de unde şti de moartea lui. Au

preferat să-mi trimită cadavrul său spre a se răzbuna de spaima pe care le-o pricinuisem. (Aceasta deoarece, în aceiaşi timp, un cercetător găsise un material mai uşor fabricabil şi cu proprietăţi ce păreau identice cu ale materialului meu. Evident, n-aveau de unde să-şi dea seama de greşeală.) Dar situaţia era acum clară. Dacă pînă atunci nu eram convins că e bine să distrug lumea, acum eram hotărît. Am creat atunci „Nava morţii". Numai cu nava aceasta aş putea arde, distruge totul, toată lumea. Cum? Aparatul pe care-l vezi nu-i de fapt un submarin, adică nu e numai un submarin. Se poate transforma în turboreactor. Ai întrebat cum am ajuns într-o noapte din Marea Neagră în Oceanul Pacific. Acum cred că înţelegi. Apoi în locul reflectoarelor, care luminează în mod obişnuit calea vasului, se pot aprinde „reflectoarele morţii": Un uriaş generator de energie electrică ce poate carboniza totul în jur, pe o distanţă de 1 km. Numai timpul mă face să prefer explozia nucleară acestui procedeu. Pentru a distruge cu electricitate lumea, mi-ar trebui poate ani. Cu forţa termonucleară mi-ar ajunge o zi. Mai puţin chiar.

Dar să revenim. Am spus că trebuia să trăiesc aici cu fratele meu. Ţi-am vorbit de moartea lui. Trebuia însă să fie cineva cu care să trăiesc, cu care să pot vorbi. Singurătatea e înnebunitoare. Şi atunci am venit în Romînia. Romîna era limba pe care o vorbisem tot timpul cu fratele meu chiar în străinătate. Venisem de o zi în ţară, cînd te-am zărit pe tine, Nina. Mi-a venit atunci deodată ideea că o femele ar fi nimerită să-mi ţină compania. O soră de spital mi-a dat amănunte cu privire la viaţa ta. Erai fără rude şi asta m-a determinat să mă hotărăsc. O persoană care n-avea să plîngă pe cei lăsaţi pieirii era foarte indicată. Afară de aceasta, eşti o fată frumoasă, Nina. Aşa că am născocit povestea cu Z1 de care îmi spusese tot sora, te-am cloroformizat şi am

pornit spre Constanţa cu maşina pe care o cumpărasem de două zile. Nimic nu părea suspect. Tu dormeai foarte frumos cu capul pe umărul meu. Am părăsit maşina pe plajă. Am luat o barcă de pe ţărm şi ne-am apropiat de punctul din mare unde lăsasem la venire submarinul. L-am făcut să urce la suprafaţă cu ajutorul unui sistem de telecomandă şi... gata! Ei, acum ce zici, Nina, de toată povestea aceasta?

Ce ziceam? Eram copleşită. Mi se părea că trăiam un coşmar. Un om putea vorbi astfel? Dar cel din faţa mea era oare un om? Era cea mai desăvîrşită combinaţie de geniu şi nebunie. Iar eu trebuia să asist alături de el la pieirea lumii? Era monstruos! Izbucnii, privindu-l cu ură:

– Aş prefera să fii nebun. Dar nu pari. Apoi tot ce-i aici începe să mă convingă că poţi pune în practică tot ce-ai proiectat. Eşti un monstru cum nu s-a mai văzut şi imaginat vreodată. Ai furat tot ce-a creat, tot ce a gîndit omenirea de mii de ani. Şi acum vrei s-o distrugi... Eşti... eşti... Nu, nu există expresie care să...

– Ai să vezi însă că totul îţi va părea normal peste cîtva timp şi ai să te simţi bine aici.

– Niciodată! De ce nu m-ai lăsat acolo? Nu-ţi voi fi complice la ceea ce vrei să faci! Niciodată!

– O, vorba asta „niciodată”! Uiţi că avem înainte veşnicia?

– Voi căuta să te împiedic în tot ce...

– Nu vei reuşi nimic. Vei încerca să mă ucizi. Ei bine, nu vei izbuti. Pe vas nu numai că nu sînt arme electronice sau alte prostii de genul acesta, dar nu vei găsi nici măcar un briceag. Vei încerca desigur să fugi. Inutil! Chiar liberă fiind, n-ai putea face nimic pentru „salvarea omenirii”. Ai fi internată într-un ospiciu, imediat ce-ai deschide gura. Cine-ar putea crede ceea ce vei spune tu?

– Dar Jack, cine e? Ce-i cu el?

– Aha! Ţi-a mai apărut o speranţă... Ei bine, du-te şi

vorbeşte cu Jack!

Am ajuns în camera de comandă. Jack nici nu s-a întors. A rostit numai „Noroc căpitane!”

– Nu e „căpitanul”. Vreau să vorbesc cu dumneata. Poţi să mă asculţi cîteva minate?

Nu primii nici un răspuns. Am repetat întrebarea. Aceeaşi linişte. De ce? Are oare ordin să nu-mi vorbească? O fi surd? M-am apropiat şi i-am atins braţul, dar mi-am retras mina imediat. Jack era rece... Rece ca un mort. I-am privit de aproape faţa. Am înmărmurit. Jack era un automat, o maşină vorbitoare... Am auzit în spate vocea cunoscută:

– Acum ştii şi cine-i Jack. Te asigur că e un excelent pilot. Vasul ocoleşte stîncile sau coasta printr-un sistem de radar submarin, aşa cum ocolesc liliecii obiectele din jur, fără a le vedea. Dar crede-mă că nu vei reuşi să-l influenţezi pe Jack cu nimic.

M-am repezit indignată spre el.

– Nu se poate! Un om ca dumneata trebuie să împingă înainte omenirea. Nu s-o distrugă. Ai fost înşelat. Lumea nu este plină numai de tîlhari şi asasini cum crezi. Ai văzut doar o parte a vieţii. Ea are mii. Te-ai rupt de lume, ai fugit de viaţă, trăind numai între cărţi şi eprubete. Trebuie să cunoşti oamenii, lumea toată, viaţa, dragostea...

– O, o!... Ce elocvenţă! Ascultă, nu face să mai vorbim despre turpitudine şi venalitate... Îţi ofer nemurirea! Îţi ofer posibilitatea să asişti la o nouă geneză... Vom aştepta pînă cînd din haos va răsări o viaţă, o nouă viaţă, o nouă umanitate... Una mai bună!

Am căutat totuşi să-i vorbesc de menirea omului, de viaţă, de glorie, de datoria omului de ştiinţă, despre viaţa nouă, tot ce mi-a trecut prin cap. L-am implorat sau insultat cam două ore.. Îmi răspundea ironic şi întorcea totul în favoarea lui. Folosea speculaţii filozofice în care

nu mă puteam măsura cu el. Şi totuşi nu-l puteam lăsa să facă ce avea de gînd. Toată concepţia lui era eronată. Era influenţa nefastelor opere scrise de filozofi care, incapabili să înţeleagă viaţa adevărată, o concepuseră după imaginaţia lor neputincioasă şi bolnavă. Erau teorii absurde, nebuneşti, îmbrăcate în forme aparent inteligente.

Am colindat tot vasul pe care mi l-a descris cu lux de amănunte. O adevărată ţară a viitorului, care depăşea tot ce-şi poate cineva imagina. Biblioteca cu microfilme, discoteca uriaşă şi sute de opere de artă în copii excepţionale. Las de o parte serele automatizate. M-au uimit laboratoarele splendid utilate, sălile de gimnastică, de baie. Dar totul pentru două persoane. Pentru două persoane, o navă complexă de 300 ce metri. Mi-am imaginat monstrul acesta trecînd ca o rachetă peste lumea în ruine…

Şi eu va trebui să stau, să asist la toate acestea… Simt că înnebunesc!

Sînt acum singura în camera mea. Ce o fi făcînd el? O fi putînd oare să doarmă liniştit, cînd mîine… Ies pe coridor, intru în camera lui. Nimeni. În camera de comandă, numai Jack. În sălile de jos ale navei nimeni. Cobor, caut. Nicăieri nici o mişcare. Linişte… A!!! A ieşit din vas. Un costum de scafandru şi un aparat de mişcare sub apă erau lipsă. Dacă aş fugi acum?! E unicul prilej! Mi-a arătat cum să îmbrac costumul şi cum se foloseşte aparatul de mişcare. Dar dacă?… Mă repezii în goană pe scările rulante.

…………………………………………………………………

Cine şi-ar fi putut închipui că numai 12 ore mai tîrziu priveam cu emoţie cum omul pe care îl crezusem nebun, monstru etc. deschide ochii după un somn lung, odihnitor. Privi în jur, apoi întrebă cu sinceră mirare:

– Trăiesc? E cu putinţă? Nina, tu? M-ai salvat tu, Nina?

– Da, dragul meu; dar nu sînt sigură că nu te-am dăruit astfel unei morţi lente.

– „Dragul meu!” Nina!?

M-am aşezat lângă el; i-am luat mîinile.

– Acum nu mai are nici o importanţă, Paul. Peste o zi, două, vom muri amîndoi. Şi totuşi nu-mi pare rău. Acum nu vei mai distruge omenirea. Am distrus eu toate comenzile electronice ale aparatului.

– Ce-ai făcut? Ai…

– Da, Paul. Nu le puteam lăsa. Trebuie să înţelegi! Am rupt şi demontat toate legăturile ce comandau pilele atomice. Am distrus sistemul care conducea izbucnirea exploziei nucleare. Vom rămîne însă aici pe tot restul vieţii, căci nu mai funcţionează nici un aparat. Creierul instalaţiei tale atît de complexe a fost distrus.

M-a privii un moment cu o emoţionată mirare şi admiraţie.

– Nina, ai făcut lucruri pe care nu-mi închipuiam că vei avea curajul să le faci. Şi totuşi… eşti un copil, Nina, un copil de 25 de ani.

– 24.

– Iartă-mă! Indicaţia sorei este de vină. Ascultă-mă, Nina, crezi într-adevăr că nu voi reuşi să repar totul? Ce-ai putut tu distruge? Ia povesteşte-mi ce ispravă ai făcut?

– Te înşeli de data asta. Nu vei mai avea cu ce face legăturile. Toate firele pe care mi le-ai indicat ca importante le-am scos şi aruncat în camera ecluzei aparatului. Apoi am distrus sistemul de deschidere al uşii.

În loc să se sperie, izbucni într-un hohot de rîs:

– Auzi, auzi ce-a mai lucrat! Cînd spun eu că eşti un copil, Nina! Aşadar, îţi închipui că n-am şi material de rezervă cu care să repar tot ce-ai putut tu strica? În patru-cinci ore voi repara totul. Vezi, stricătoare mică, nu ţi-am arătat camera de materiale şi unelte, pentru

simplul motiv că acolo se găseau şi „obiecte tăioase”. Nu-ţi închipuiai că ar exista o astfel de cameră, nu-i aşa? A, uită-te puţin în oglindă să vezi ce figură ai făcut!

Nu ştiu ce figură am făcut, dar a trebuit să mă sprijin de spatele fotoliului. Aşadar, tot ce făcusem fusese zadarnic. Omenirea era încă în pericol!... Paul se aşeză zîmbind pe braţul fotoliului în care mă lăsasem eu:

– Te-am speriat, Nina! Şi nu vreau să-ţi pară nici un moment rău de ce-ai făcut pentru mine. Explozia nu trebuie să se mai producă. Mîine vom merge pe insulă şi vom demonta maşina aceea infernală, maşina care trebuia să producă explozia. Te miri, nu-i aşa? Ai de altfel şi de ce. Ascultă, Nina! Plecasem de pe vas cu intenţia să fac o ultimă verificare a aparatului morţii. Acolo, pe insulă, se află adevăratul aparat al morţii pe lângă care submarinul este un pigmeu. Este un aparat care trebuia să producă explozia termonucleară în momentul cînd îi telecomandam eu. Pentru a nu se atinge nimeni de el, îl înzestrasem cu un dispozitiv ce semnala prezenţa oricărei mişcări din jur, iar cu ajutorul unor radiaţii nimicea pe autorul mişcării. Pe mine numai costumul antiradiant mă ferea de primejdie. Am făcut verificările aparatului de pe insulă. La baza lui se aflau principii descoperite de fratele meu şi pe care el le dorise cîndva aplicate spre folosul omenirii. M-a frapat asemănarea între ce spuneai tu ieri şi ce spunea el demult, atunci cînd făcuse primele descoperiri. Noi n-am urît lumea dintotdeauna. Aceasta a venit mai tîrziu, o dată cu nedreptatea şi mizeria îndurată mult, prea mult timp. Şi totuşi, acolo pe insulă, am avut un moment impresia că nu fac bine punînd să funcţioneze maşina morţii. Mă întrebam ce-ar fi făcut el, fratele meu, în situaţia aceasta. Dar toate reflecţiile acestea le făceam îmbrăcat în costumul antiradiant şi, ca urmare, în timpul drumului de întoarcere pe vas, rezerva de oxigen se sfîrşi. Nu mai

puteam urca la suprafaţă din cauza greutăţii costumului de scafandru care nu mai avea oxigenul necesar. Şi atunci… am văzut moartea. Am văzut cu propriii mei ochi ceva ce voiam să impun omenirii.

Tăcu un moment apoi urmă:

– M-am trezit aici. Dă-mi voie să-mi imaginez ce-ai făcut tu în timpul acesta. Ai văzut probabil lipsa mea, ai profitat de indicaţiile pe care ţi le dădusem, ai coborît în sala maşinilor şi ai distrus instalaţia centrală, poate mai mult. Am să văd eu cam ce mi-ai făcut. Îţi repet însă: nu credeam că vei avea curajul să te atingi de aparate.

Apoi ai hotărît probabil să fugi, dar ai dat peste lumina nemişcată a farului meu submarin. M-ai transportat, îmi închipui cu ce greutate, pînă aici şi m-ai readus în simţiri. Nu există cuvinte cu care să-ţi pot mulţumi, Nina. Ai făcut lucruri pe care nu mi le puteam închipui. Eram ferm convins că mă urăşti.

– Şi te uram chiar atîta timp cît primejduiai liniştea lumii.

– Nina, a-ţi cere iertare în situaţia în care ne aflăm, iertare pentru purtarea mea, aş fi considerat înainte vreme ca fiind ceva banal şi ca o simplă formalitate. Dar acum… Nu ştiu cum să-ţi spun, Nina… Simt nevoia să te rog să mă ierţi. M-am purtat cum nu se poate…

Îl întrerupsei:

– Paul, nu e nevoie de aşa ceva. Sînt fericită că…

O formidabilă bubuitură făcu să se cutremure nava. În încăpere, deasupra uşii, se aprinse o lumină violetă. Am tresărit amîndoi. L-am privit pe Paul. Maxilarele încleştate, ochii măriţi de groază, faţa albă. Sări în picioare, mă prinse de mînă şi porni în goană pe scările rulante, încremenite. Explozia… Explozia se produsese, mai bine zis începuse. Pretutindeni cadrane violete. Ele funcţionează! Am ajuns în camera de comandă. Jack nu scoase nici un cuvînt cînd trecurăm, uşa rămase

deschisă, nemişcată (ca şi celelalte de altfel). Paul se repezi şi începu să manevreze butoanele, apoi se opri cu ochii ţintă la cadranul violet al cărui ac se apropia de 60. Avea să urmeze cea de a doua explozie. Mă simţii prinsă de braţul lui, căci era să mă prăbuşesc.

– Nina, nu te gîndi la prostii! Aparatul nu funcţionează cu întîrziere. Dacă exploda din cauză că ai distrus tu sistemul de pe vas, ar fi explodat chiar atunci… La verificare de altfel totul era perfect. Cineva, nu ştiu cine, s-a apropiat protejat de un costum special şi a produs explozia. Va urma acum cea de a doua… Apoi o a treia. Peste 5 secunde… Peste trei… Peste două… Peste una…

Nimic. Lumina violeţii scăzu din intensitate şi se stinse. Am alunecat din braţele lui Paul într-un fotoliu. Simţeam pur şi simplu că nu mai pot. Încordarea nervoasă făcu loc unei sfîrşeli. L-am privit pe Paul. Era cu ochii strălucitori de bucurie.

– Nina! Ştii ce-i asta? înseamnă că un om, care mi-e superior, a înţeles sistemul de funcţionare a maşinii morţii şi a făcut-o inofensivă, deoarece explozia s-a sfîrşit după prima fază. Spun inofensivă pentru că aici, în mijlocul Pacificului, departe de orice drum navigabil, o explozie atomică este aproape egală cu nimic. Dar el? Omul acela ciudat? Poate s-a jertfit pentru asta? Poate a produs explozia prin telecomandă?! Nu ştiu. Trebuie să mă duc să văd ce s-a întîmplat? Ce a fost? Cine a fost?

Am vrut să mă ridic şi eu, dar a plecat singur. De fapt, nici nu cred că l-aş fi putut urma. Eram sfîrşită. Noaptea de nesomn, tot ce se petrecuse, tensiunea nervoasă, totul era halucinant, înnebunitor. Nu ştiu cît timp am rămas nemişcată, aşteptînd. Mi s-a părut că e o veşnicie. Cînd se auziră paşi, îi ieşii întru întîmpinare:

– În sfîrşit, cine a fost?

– Cine, Nina? N-ai să crezi. A fost… un cîrd de maimuţe,

– A, nu, nu se poate! Cum asta?

– Aveam fixat un aparat de filmat în apropierea maşinii morţii care începea automat filmarea în momentul exploziei sau în momentul în care dispozitivul producea radiaţii. Acum cîteva minute am developat clişeele. Îmi imaginez evenimentele cam astfel: cutia lucioasă le-a atras pe bietele animale; dar au văzut că ea produce moartea. Maimuţele sînt nişte animale foarte inteligente. Au început să bombardeze cutia cu ce-au găsit, pînă au stricat sistemul de apărare al maşinii. Cînd au prins apoi curaj, s-au apropiat. Le-au atras butoanele şi cadranele lucitoare. Restul îl ştii: explozia… Nişte maimuţe, Nina! De curiozitatea lor, pe care de altfel au plătit-o cu viaţa, depindea viaţa lumii întregi.

– Dar cum de s-a produs o singură explozie?

– Acesta era lucrul pe care nu-l ştiam. Acum înţeleg, Nina. Formidabila explozie… nu există.

– O! Totuşi ai calculat…

– Da, calculele sînt exacte. Dar numai teoretic această explozie poate fi produsă. Abia acum pricep totul. Înţeleg de ce nu i-au reuşit fratelui meu unele experienţe. Cum să-ţi explic, Nina? Vezi: cea de-a doua explozie trebuia să ia naştere din prima, în focarul primei explozii. Teoretic era posibil. Practic, însă, nu. Cunoşti sistemul ce se foloseşte la stingerea incendiilor foarte puternice? O explozie cu un suflu uriaş stinge flacăra incendiului. Ceva în acelaşi gen s-a petrecut şi aici, cu explozia nucleară. Ar fi trebuit ca cea de-a doua explozie să crească în intensitate timp de un minut. Dar ea a fost stinsă în momentul în care s-a produs, chiar de suflul celei dinţii, şi n-a mai avut timp să se multiplice. E un amănunt stupid pe care nu l-am prevăzut şi care nu poate fi înlăturat. Nu ştiu dacă el va putea fi înlăturat. Deocamdată explozia de care ţi-am vorbit nu există.

Aşa se încheie cea de a doua noapte pe „Nava morţii”.

……………………………………………………………

A doua zi, abia pe la 4 după-amiază, am luat masa. Întregul sistem automatizat funcţiona normal. Am mîncat în tăcere, urmărindu-ne fiecare gîndurile. Abia către sfîrşit, Paul deschise discuţia:

– Nina, ştii ce-am făcut eu azi toată ziua?

– Ai reparat tot ce am…

– A, nu. Asta mi-a luat numai două ore. În restul timpului am citit, am lucrat în laborator, am gîndit. Am spus că am citit. Aveam aici pe vas şi cîteva cărţi ce erau în contradicţie cu ideile pesimiste pe care le aprofundasem. Le luasem ca pe nişte curiozităţi, căci pînă azi nu le deschisesem. De abia cînd le-am deschis mi-am dat seama că există în ele o mulţime de adevăruri pe care nimeni nu le poate contesta. Pesimismul în faţa lumii voastre noi devine sofism. Dar poate că n-aş fi înţeles dacă n-aş fi trecut prin ţara pe care o părăsisem acum 14 ani. Dacă nu te-aş fi întîlnit pe tine, Nina! Dar spune-mi, te miră mult schimbarea mea?

– Într-adevăr, pînă ieri păreai atît de convins de ceea ce faci şi spui…

– Da. Însă cînd am văzut că „un calcul electronic” poate fi dezminţit de practică, am socotit că nimic nu mai poate fi imposibil. Încrederea mea în ecuaţii şi formule a căzut. Am trecut la o verificare mai amănunţită a faimoaselor mele descoperiri. Ei bine, Z2 este o substanţă care conservă viaţa, dar nu la infinit, şi o păstrează, o prelungeşte, în detrimentul sistemului nervos. Aşadar, e numai o amăgire! Din fericire n-am folosit-o pînă azi. Înainte nu mi-aş fi putut închipui însă că o femeie ar fi putut să lupte cu atîta energie pentru omenire, cînd avea posibilitatea să ducă o viaţă comodă şi la infinit. Ah, infinitul, cu iluzia lui! E încă o lovitură pe care a primit-o planul meu. Am impresia că abia acum văd lumea pentru prima oară. Am trăit fără să ştiu pentru ce. Fără să cunosc siluetele oamenilor, adevărata

bogăţie, mai vastă şi mai de nesecat decît chiar ştiinţa. Am vrut să distrug în loc să încerc să repar, să îndrept, şi astfel mi-am risipit jumătate din viaţă. Dar am înainte cealaltă jumătate, pe care n-am s-o pierd în spovedanii absurde. Prima parte a vieţii mele s-a sfîrşit cu un eşec. Tot sau aproape tot ce am creat va trebui să distrug. Vasul acesta îşi va găsi liniştea pe fundul oceanului. Conţine multe lucruri valoroase, dar conţine şi multă nenorocire. Cred că n-ai uitat de „reflectoarele morţii” Ele nu sînt o eroare. Lumea n-are însă nevoie de aşa ceva. În schimb, voi lua aici, în minte, tot ce poate fi cu adevărat folositor lumii. Dar prima parte a activităţii mele o voi închina altui ţel. Ştiu că mai sînt oameni cinstiţi, dar înşelaţi de acele teorii absurde care erau să mă piardă. Cunosc prea bine aceste teorii, dar acum îmi dau seama şi de şubrezenia lor. Voi aprofunda viaţa adevărată şi voi folosi vechile teorii ca pe nişte arme împotriva acelora ce le-au creat. Şi acum să mergem! Să fixăm itinerarul drumului: Mîine vom fi în Marea Neagră. Mîine seară la Bucureşti. Va fi ultimul drum pe care-l vom face cu aparatul acesta, aparat pe care Jack îl va scufunda apoi după indicaţiile mele, în abisurile Pacificului. „Nava morţii” este un aparat mult prea capabil să distrugă, pentru a nu fi sortit pieirii şi uitării.

Pe plaja încă umedă şi pustie de la Vasile Roaită coborau dintr-o barcă de cauciuc doi oameni. O femeie tînără şi un bărbat cu frunte înaltă şi ochi mari, luminoşi. Două siluete elegante răsărite din albastrul nesfîrşit al mării. Bărbatul aruncă o ultimă privire spre valurile înspumate, unde departe, acolo în adîncuri, călătorea spre Bosfor, spre ocean, spre abis „Nava morţii”.

Cuprinse apoi atent talia delicată a femeii şi amîndoi se îndreptară cu paşi rari spre oraşul încă adormit. Se opriră numai un moment să admire discul uriaş al soarelui

răsărind ca dintr-o baie de foc din marea liniştită. Apoi unul lângă altul, tăcuţi şi fericiţi, îşi continuară drumul început. Spre oameni… spre muncă… spre viaţă. „

Sfîrşit

IOANA PETRESCU

BALAURUL MĂRILOR

(Continuare din nr. trecut)

Din ziua aceea de groază, balaurul ajunse adevăratul stăpîn al ţinutului, bătîndu-şi joc de puterea regelui şi a episcopului. Pescarii înspăimântaţi îşi părăsiseră îndeletnicirea de mai înainte. Cum ar mai fi îndrăznit vreunul să iasă cu barca, să înfrunte hafguful? Siliţi de foametea care începuse să bîntuie, unii se duceau spre Bergen sau Aaleşund şi se tocmeau pe cîte o corabie. Alţii căutau de lucru la tăiatul pădurilor sau pe la ferme. Viaţa era grea. Cum nu fusese niciodată. Pe toată coasta apăsa blestemul hafgufului. Oamenii ar fi vrut bucuroşi să-l uite, să-şi reia traiul tihnit de mai înainte. Dar el nu le dădea pace. Mereu le amintea că stă acolo de veghe. Uneori mugea inspăimîntător. Alteori ridica o trîmbă înaltă de apă pînă la cer. Moş Trond le vedea şi le auzea pe toate şi venea apoi să le povestească gospodinelor înspăimîntate. Dar se întîmplase şi un lucru mai grozav, care întărise toate presupunerile. Micul Ole pierise de curînd înecat. Plecase într-o dimineaţă pe ascuns să se scalde cu alţi copii de vîrsta lui şi nu se mai întorsese. Ceilalţi copii povestiră îngroziţi că Ole se dusese prea departe, că ei l-au strigat în zadar şi că au văzut deodată un val mare cum s-a năpustit asupra lui şi l-a acoperit. Unul mai năzdrăvan a adăugat chiar că el zărise şi un braţ care a ieşit din val şi l-a tras afund.

– Dacă s-ar fi înecat, fluxul i-ar fi adus apoi trupul la mal, spuse moş Trend. Dar trupul n-a putut fi găsit. Ce vreţi dovadă mai bună că l-a înghiţit hafguful?

Auzind acestea, biata Trude izbucnise în hohote de plîns smulgându-şi părul din cap. Era mult mai groaznic pentru ea să-şi ştie micuţul mîncat de balaur decît pierit în valuri. Lui moş Trond, însă, puţin îi păsa de ea. Mulţumită hafgufului ajunsese iar omul cel mai cu vază din Bolmo. Îşi petrecea tot timpul în dugheana lui Ruidkist. Mai totdeauna se găsea cineva să-i plătească berea. Iar când se întîmpla să nu se găsească, îl cinstea Ruidkist însuşi. Bătrînii se adunau în jurul lui şi-i ascultau poveştile. Balaurul se plimba netulburat prin toate născocirile lui. Şi se pricepea minunat de bine să umple de groază sufletele celor ce-l ascultau.

În schimb, episcopul Gudmund era la mare încurcătură. Oricît ar fi vrut el să facă uitată povestea cu sfinţirea insulei, aceasta se răspîndise cu iuţeala fulgerului, astfel că nici nu mai îndrăznea să-şi îndeplinească îndatoririle slujbei lui. Dacă se întîmpla să iasă prin piaţă, i se părea că toate precupeţea se uită la el zîmbind şi-şi dau cu cotul.

– Monseniorul nostru a sfinţit un balaur. L-a botezat Margret, a auzit odată şoptind în urma lui.

– Ba a vrut să-i înalţe şi o catedrală pe spinare, zisese unul mai şugubăţ, în hohotele de rîs ale mulţimii.

De atunci se închisese în palatul lui, chibzuind în fel şi chip ce e de făcut… Zvonul ajunsese în cele din urmă până la urechile arhiepiscopului Theobald din Nidaros şi mai marele lui îl chemase să dea desluşiri. Dînsul însă îşi tot amîna călătoria trimiţînd vorbă că e bolnav.

Nu ştia deloc ce trebuia să-i spună arhiepiscopului. Era oare vorba de un fenomen natural – aşa cum susţinea doctorul Gaspard – o insulă care se ivise la suprafaţă prin mişcarea fundului mării? Dar atunci cum de se făcuse iar nevăzută în cîteva clipe, contrazicînd toate legile cunoscute pînă atunci? Părea mai lesne de crezut că e un fapt suprafiresc, în care se vădea voinţa domnului. Sau,

ceea ce se numeşte, o minune. Dar ce fel de minune să fie aceea care aruncase atîta batjocură asupra procesiunii şi a sfintei Margret, răsturnase o cruce şi pricinuise moartea lui Niklaus? Era, de bună seamă, o faptă a satanei. Faptă care atinsese grav prestigiul bisericii; şi încă într-o clipă când avea de luptat din greu cu ereticii, cu nebunia aceea luterană, care cuprinsese jumătate din ţară. Oamenii nu mai voiau să creadă fără să cerceteze; cîrteau într-una şi înfruntau cu îndrăzneală pe slujitorii bisericii, numindu-i, în derîdere, papistaşi. Şi iată acum, ce minunat prilej pentru ei să-şi bată joc de cele sfinte.

În nedumerirea sa, episcopul ajunsese la hotărîrea să mărturisească şi el, ca sira Conrad la început şi ca toţi neştiutorii, că a fost un balaur – şeolul de care vorbeşte biblia – care venise să pedepsească omenirea pentru păcatele şi mai ales pentru erezia ei. Oamenii trebuiau lăsaţi în neştiinţa lor, dar prestigiul bisericii trebuia salvat. Şi asta era singura scăpare.

Într-o noapte se înfăţişă la reşedinţa episcopului un om între două vîrste, înfăşurat într-o manta lungă. Părea să cunoască bine locurile căci intră pe o portiţă de din dos, la care avea cheia, după ce toate zgomotele se potoliseră. Întotdeauna apariţiile lui erau la fel de misterioase. Nimeni nu trebuia să ştie ce pune el la cale cu episcopul, fie că era vorba de vreo drăguţă, de vreun mic ospăţ care ţinea pînă la ziuă sau de alte îndeletniciri prea puţin potrivite cu haina ce-o purta monseniorul Gudmund. Cînd îl văzu, episcopul se însenină la faţă.

– Bine ai venit, Raff! Tocmai aveam nevoie de tine.

Îi făcu semn să-şi tragă un scaun cît mai aproape de jilţul său.

– Va trebui să pleci la Bolmo. Oamenii l-au gonit pe preot şi nu pot numi pe altcineva fiindcă nu ştiu cum ar fi primit. Caută să-i iscodeşti.

Tăinuiră îndelung în faţa sfeşnicelor înalte de argint, în care flacăra luminărilor abia mai pîlpîia.

Cu cîteva zile înainte de crăciun, oamenii din Bolmo zăriră o corabie în larg. Părea că stă pe loc.

– Numai ceaţa a abătut-o din drum, îşi dădeau ei cu părerea. Dar ce-o fi vrînd de la noi? De atîta vreme nu mai venise o corabie în otacul lor pustiu.

Vedeau bine că lăsase o barcă la apă, care acum se îndrepta spre mal.

Erau trei oameni în barcă. Şi, de cum au fost ajutaţi să coboare, au fost înconjuraţi de mulţime. Cei doi care trăgeau la vîsle erau marinari. Al treilea însă nu bănuiau ei ce putea să fie. Era înalt şi voinic, şi barba căruntă îi acoperea tot pieptul. Purta o manta lungă îmblănită.

Răspunse fără nici o stînjenire la întrebările pîrgarului. Vorbea apăsat ca oamenii de la miazănoapte. În adevăr, ceaţa îi abătuse din drum. Veneau tocmai de la Bodoen şi mergeau spre Copenhaga. Au rătăcit multă vreme. Acum isprăviseră şi apa.

Pîrgarul a poruncit să li se dea apă, şi cînd butoaiele din barcă au fost pline marinarii s-au arătat grăbiţi să plece. Nu tot astfel păru străinul, care între timp se aşezase la sfat cu moş Trend, pe o stivă de scînduri.

– Eu rămîn aci cîtva timp, spuse el în cele din urmă. Am treabă la Fantoft. Dar nu mă grăbesc defel să ajung. Îmi place la voi. Ceru marinarilor să-i coboare o desagă rămasă în barcă. Apoi scoase de sub manta o pungă, care părea destul de grea, şi le dădu un galben. Da! Toată lumea a văzut când le-a dat un galben zimţat, care lucea în soare. Barca s-a depărtat, iar străinul a rămas la mal să privească la corabia care ridica ancora. Ruidkist se grăbi să-l poftească la han. Şi porniră alături. Dar, oricît de prietenos îi vorbi şi-l ispiti în tot felul, nu putu să afle de la el ce treburi învîrteşte şi ce caută la Fantoft.

– O fi vreun negustor bogat, îşi spuneau oamenii. Sau

vreunul care citeşte singur biblia şi propovăduieşte noua credinţă.

Cînd nu era el în joc, străinul se arăta foarte vorbăreţ. Şi ştia să-i stîrnească la vorbă şi pe ceilalţi. Oamenii se adunaseră în jurul lui. El porunci bere pentru toată lumea. Apucă ulceaua cu mîna stîngă şi atunci băgară cu toţii de seamă că la mîna dreaptă îi lipseau trei degete, tocmai cele trei degete cu care îşi face cruce tot creştinul. Pe moş Trond îl aşezase lîngă el şi-l întreba într-una despre întîmplarea cu balaurul, pe care unchiaşul i-o povestea cu amănunte şi înflorituri, după obiceiul lui.

– Ciudat! spuse el în cele din urmă, foarte ciudat! Cu atît mai ciudat, cu cît şi nouă, prin părţile noastre de la miazănoapte, ne-a dat pînă mai ieri tîrcoale balaurul. Se vede că-i place să se plimbe…

Spusele lui stîrniră o zarvă cumplită. Cum? Şi lor? Un alt balaur? Se mai afla, aşadar, un alt hafguf pe meleagurile acelea?

Oamenii păreau şi uimiţi, şi indignaţi. Moş Trend îşi apăra cu îndîrjire hafguful lui:

– Ca al nostru nu poate fi, nici vorbă! Al nostru e cît o insulă de mare.

Străinul îi lăsă să strige pînă se potoliră.

– Şi dacă o fi acelaşi? spuse el liniştit. Oamenii îi priviră uluiţi.

– Balaurul ăsta e unul şi acelaşi de la facerea lumii, urmă străinul. Chitul uriaş, şeolul de care pomeneşte sfîntă scriptură, care dezlănţuie furtunile şi în pîntecele căruia a sălăşluit profetul Ionas trei zile şi trei nopţi, ca la urmă să fie zvîrlit nevătămat la ţărm, nu e altceva decît fafguful vostru. L-au cunoscut de bună-seamă şi strămoşii noştri dacă îşi numeau corăbiile „drakkars”, ceea ce înseamnă tot hafguf. Dar-mi-te de-aţi vedea biserica episcopală din Fanteft! Păstrează la colţuri şi în vîrful ei chipul groaznic al balaurului Fafner. Unul şi

acelaşi. Trimis de domnul să înspăimînte şi să pedepsească omenirea de câte ori se depărtează de adevărata credinţă, de bunii noştri preoţi şi episcopi.

Mica Malene înlemnise cu cana cu bere în braţe. Era o nepoată săracă a lui Ruidkist, pe care el o adusese în casă ca să-i ţină gospodăria. Avea părul aproape alb de bălai ce era şi nişte ochi rotunzi cu gene decolorate care se deschideau plini de nevinovăţie asupra lumii. Era în schimb micuţă şi durdulie, şi trupul ei nu părea tot atît de nevinovat ca ochii. Gurile rele scorniseră că n-ar fi ajutat numai la treburile gospodăriei şi că l-ar fi ajutat mai curînd pe Ruidkist ca s-o uite pe Aslaug.

Străinul se ridică zîmbind, luă cana uriaşă cu bere din braţele Malenei şi începu să toarne tuturora. Urmă apoi să povestească tot felul de păţanii cu balaurul.

Oamenii îl ascultau în tăcere. Străinul părea foarte învăţat. Mai învăţat chiar decît messer Gaspard. Şi te privea cu ochii lui mari şi întunecaţi aşa de stăruitor de parcă ar fi vrut să-ţi facă farmece. Era un vrăjitor, fără doar şi poate.

Se întrerupse o clipă ca să soarbă din berea spumoasă. Furaţi de povestirea lui, pescarii vedeau parcă hafguful în privirea neagră şi arzătoare care-i aţintea. Butucul gros din vatră se prăbuşi cu zgomot, Tresăriră cu toţii şi întoarseră capul speriaţi; aşa cum zăcea, lins de flăcările albăstrui, părea şi el o dihanie spurcată şi de temut. Străinul rupse tăcerea.

– Dar astea toate cîte vi le-am spus au fost odată. Astăzi balaurul e mort, încheie el în uimirea tuturora.

– Mort? Ce fel? Asta e prea de tot! (Cum să-l mai crezi pe mincinosul ăsta?) Nu spuneai că trăieşte de la facerea lumii?

– A trăit. Fireşte că da. Dar pesemne că voia domnului a fost ca să piară în zilele noastre.

– Dar de unde ştii? Cum a pierit? întrebările se

îmbulzeau, şi oamenii strigau la el şi se ridicau de pe laviţă nerăbdători.

Străinul îi linişti cu mîna.

– Ce atîta zarvă? Parcă v-ar fi murit vreo rudă apropiată. Sau poate că l-aţi îndrăgit cumva? Staţi că vă spun îndată. Hafguful vostru pesemne că va fi fost bolnav, că a înghiţit prea mulţi heringi sau că l-o fi ajuns bătrîneţea sau mînia lui dumnezeu, că numai ce a sosit acum o luna şi mai bine şi s-a aşezat la gura fiordului nostru de la Bodoen şi de acolo nu s-a mai ridicat. Şi de unde adîncimea apei era mai înainte de zece brase, acum e doar de cinci picioare. Nu poate intra nici o corabie. Şi a început a se răspîndi din putreziciunea trupului lui nişte miasme spurcate, de nici nu-ţi mai puteai trage sufletul. Asesorul nostru a făcut o jalbă la mai-marii lui. Se temea anume să nu se dezlănţuie o molimă groaznică din miasmele acelea.

Se vede că aşa era scris ca străinul ăsta să-i uluiască din ce în ce mai mult. Oamenii ascultau ca prostiţi povestea cea nouă.

– Şi ce s-a întîmplat pînă la urmă? se încumetase să întrebe moş Trond.

– A venit iarna. Vîntul a risipit miasmele. Fiordul a îngheţat şi am scăpat de grijă.

– Dar la primăvară? îl sîcîi iar moş Trond.

– Atunci consistoriul va lua măsuri. Vom goli marea şi vom despica trupul hafgufului, ca să-l facem batog, sau vom turna ulei de trandafir peste apă ca să piară mirosul şi să preîntîmpinăm molima. Sau poate că ne vom muta cu toţii în altă ţară. Dar, pînă atunci, mai dă-ne un rînd, fetiţo! Să fie de sufletul hafgufului!

Că şugubăţ mai era! Oamenii zîmbiră la glumele lui nesăbuite şi goliră cănile cu bere pe nerăsuflate. Şi dacă la început au zîmbit cu zgîrcenie, mai pe urmă au prins a rîde cu hohote, şi s-a încins un chef straşnic. Străinul a

scos atunci dintr-o traistă un cimpoi şi a dovedit că ştie a-l folosi cu multă măiestrie. Că zicea nişte cîntece de joc de nu-ţi mai puteai ţine picioarele sub masă. Şi pe urmă a trecut cimpoiul unui unchiaş care ştia şi el să-l mînuiască, iar el a prins mijlocul rotunjor al Malenei între palmele lui late şi s-a pornit un joc turbat: o sucea şi o învîrtea pe loc pe biata fetişcană, o repezea cât colo şi o aducea înapoi şi ea se lăsa moale, uşoară ca fulgul, rîzînd. Şi oamenii ţineau isonul şi băteau din palme. Toată spaima lor de luni de zile, tot ursuzlucul se topeau în răcnetele acelea vesele. Într-un tîrziu, cînd străinul i-a văzut ameţiţi de-a binelea, a născocit şi un cîntec pentru răposatul balaur:

Pescarii din Bolino
hai-ho!
La minte-s ageri foc
hai-ho!
Şi-s sprinteni şi la joc
hai-ho!
Un chit ei au aflat
hai-ho!
Şi drept ostrov l-au luat
hai-ho!
Dar după ce-a murit
hai-ho!
Ei l-au mîncat prăjit
hai-ho!

Oamenii au rîs cu hohote şi au reluat refrenul în cor: hai-ho! Şi la urmă au jucat cu toţii, de duduia podeaua. Ciudat om mai era şi străinul acela! Ori era cel mai mare mincinos din lume, ori era un trimis al cerului care să-i mîntuie de grija lor. Căci era o veselie, cum nu se mai pomenise.

– Vedeţi dar că dumnezeu e bun şi v-a mîntuit de balaur, zise el cînd se sfirşi jocul. Se cuvine să-i mulţumiţi. Mergeţi cu toţii mîine la preot să vă facă o slujbă într-adins.

Oamenii se uitară unul la altul.

– Apoi să vedeţi, spuse Bjoergulf, noi nu mai avem preot şi nici nu ne trebuie.

– Cum să nu vă trebuie? Cine să mulţumească lui dumnezeu? Cine să se roage pentru păcatele voastre şi să vă apere copiii de boli? Străinul scoase din chimir o hîrtie. Iată, puneţi cu toţii degetul aci ca să vi se trimită alt preot.

Oamenii însă se dezmeticiseră din beţie şi priviră la străin plini de bănuială. Nici unul nu vru să-şi pună degetul. Curînd cheful se sparse, şi plecară cu toţii pe la casele lor.

A doua zi, străinul plecase spre Fantoft. Dar venirea lui parcă dezlegase o vrajă. Cine ştie? O fi adevărat că hafguful plecase de la Bolmo şi i-a fost dat să moară prin alte locuri. În urma lor, oamenii răsuflară în voie. Rîseseră atît în ajun pe seama balaurului, că nu se mai temeau de el. Unii au coborît la schele, alţii la hangare să-şi cerceteze bărcile. În curînd vine primăvara. Şi trebuie să iasă iar la pescuit. Că doar nu mai au grija hafgufului, care putrezeşte în fiordul de la Bodoen. Şi oamenii ingînau cîntecul învăţat aseară:… „Dar după ce-a murit, hai-ho! Ei l-au mîncat prăjit, hai-ho!”…

EPILOG

A trecut un an. E ziua de 22 iulie, zi de tristă amintire în viaţa oamenilor din Bolmo. Departe în larg, pe locul unde în închipuirea oamenilor s-a răsfăţat cîndva balaurul născocit, se zăreşte acum o frămîntare voioasă şi plină de spor. Cît vezi cu ochii, numai bărci pescăreşti.

Văzduhul răsună de cîntece. Marea e liniştită şi cerul senin. Un barcaz mare trage după el un fel de clopot uriaş. E un semnal luminos de proporţii gigantice, construit de messer Gaspard. După asemănarea butoaielor folosite de navigatori din cele mai vechi timpuri pentru a arăta drumul corăbiilor, în mijlocul oamenilor se află însuşi învăţatul îndemnîndu-i cu vorba şi cu fapta. La porunca lui scurtă se aruncă ancorele. Semnalul, puternic înţepenit, se leagănă acum pe valuri. Pluteşte în picioare, datorită unei greutăţi puse cu iscusinţă înăuntrul lui, iar în partea de sus are un felinar cu grăsime de balenă. Pescarii se minunează privindu-l. Unde se mai află oare un semnal ca al lor? De bună-seamă nici la Copenhaga. Iar messer Gaspard se bucură de bucuria lor. Visul lui s-a împlinit. Stă iarăşi în mijlocul concetăţenilor lui, iubit şi respectat. Şi le-a putut fi de folos.

Fugise din Bolmo în noaptea aceea de groază, cu durerea în suflet, alungat de mînia oarbă a oamenilor. Credincioasa lui Aslaug îl însoţea. Dar în ochii ei, învăţatul părea că citeşte o mustrare ascunsă. De ce murise Niklaus? Cum de nu-l putuse scăpa? Cum de nu izbutise să-i lumineze pe oameni? Mustrările acestea erau şi în sufletul lui şi nu-i dădeau pace. Ajuns cu bine la Copenhaga, se apucase îndată de lucru cu multă rîvnă, încercînd să uite toate aceste fapte care-i tulburaseră liniştea lui de totdeauna. Pînă în toamnă dădu la tipar o carte nouă. Descria pe rînd toate fenomenele. Neobişnuite la care fusese martor şi formula o teorie nouă a erupţiei vulcanilor submarini, care, la vremea aceea, stîrni mare vîlvă printre cărturari. În mijlocul cinstirilor, Gaspard nu uita însă nici o clipă pe cei din Bolmo. Ar fi vrut să se afle iar în mijlocul lor, să mai treacă o dată pe locul unde se scufundase insula, ca să observe fenomenele noi care s-ar mai fi produs între

timp.

Îşi făcu rost de o corabie bine echipată cu care să-şi poată continua cercetările şi în primăvară porni în călătorie. Corabia ancoră departe în larg în faţa otacului de la Bolmo. O barcă în care se afla învăţatul se apropie cu multă băgare de seamă de locul care, după socotelile lui, era cel cu pricina. Aşa cum bănuise el, insula nu dispăruse cu totul. La suprafaţa mării se zăreau colţuri ascuţite de stîncă, în jurul cărora talazurile se repezeau furioase, înecînd totul într-un clocot de spumă. Brizanţii aceia la şase mile în larg erau o primejdie pentru navigaţie.

Messer Gaspard se sfătui atunci îndelung cu capitanul corăbiei şi cu fruntaşii tîrgului şi hotărîră să aşeze un semnal luminos care să arate corăbiilor locul cu primejdia. Oamenii s-au alăturat din toată inima năzuinţei acesteia, ajutînd la construirea semnalului născocit de învăţat.

Şi astfel, în seara de 22 iulie, pentru întîia oară, o lumină străluci în larg, străpungînd întunericul nopţii şi izgonind din cugetele pescarilor din Bolmo toate rătăcirile şi spaimele închipuirii.

Sfîrşit

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică" și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU